

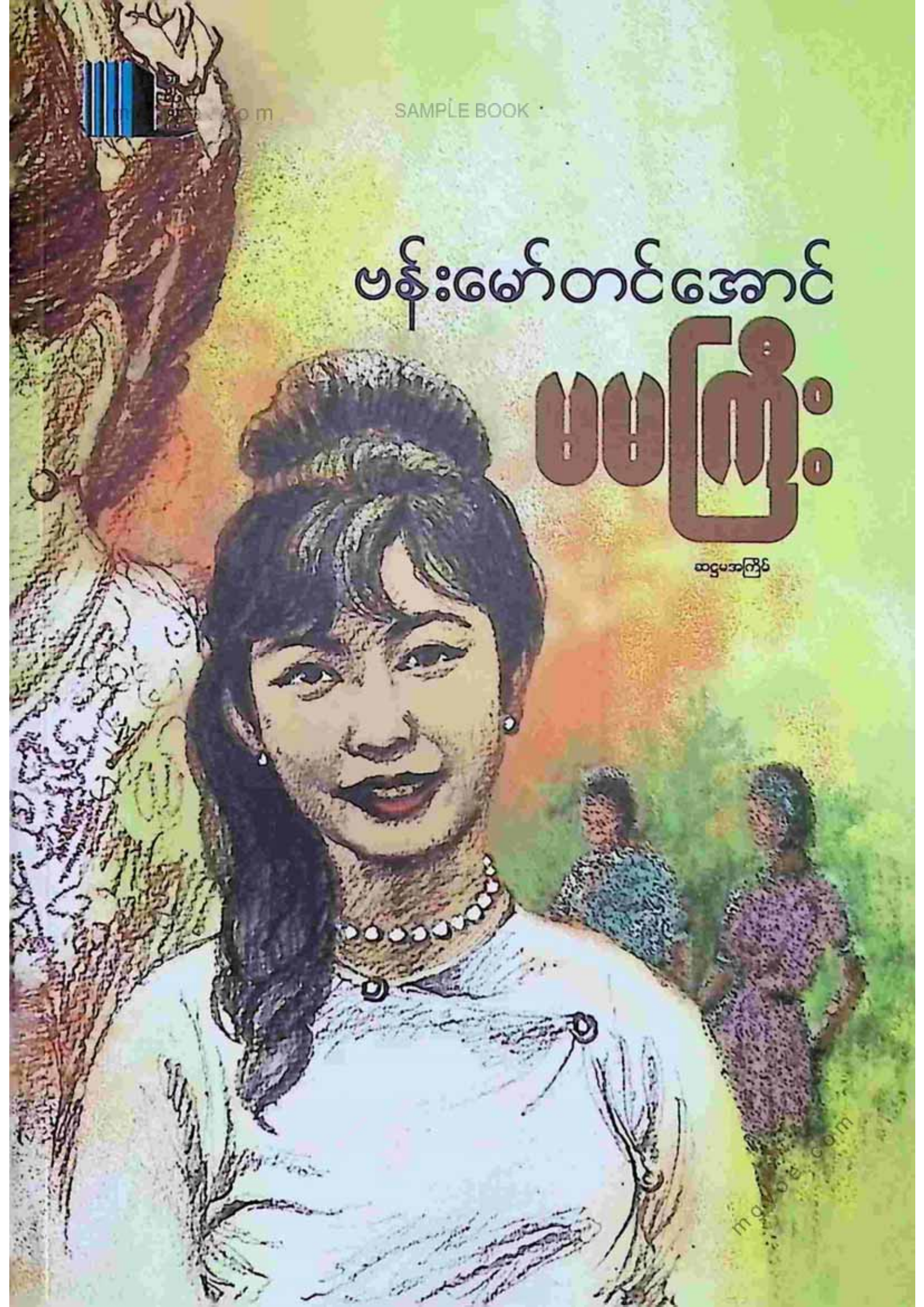
o m

SAMPLE BOOK

ဗန်းမော်တင်အောင်

မမကြီး

ထွေအကြိမ်

maoib.com

ဗန်းမော်တင်အောင်
ပပကြီး

ပပကြီး (ဗန်းမော်တင်အောင်)

9 782024 000655

စာရိပ်မြိုင်အမှတ်စဉ် (၆၅)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပန်းမော်တင်အောင်

မမကြီး

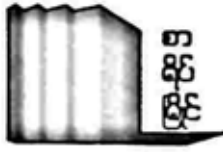
- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် ♦ ဆဋ္ဌမအကြိမ်၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း ♦ ဗဂျီလင်းဝဏ္ဏ
- အတွင်းဒီဇိုင်း ♦ ခိုင်ဇင်ထွန်း
- ထုတ်ဝေသည့်အုပ်ရေ ♦ ၅၀၀
- စာအုပ်တန်ဖိုး ♦ ၇၀၀၀ ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ ♦ ဦးပြည့်အာကာ(၀၃၀၉၄-စာရိပ်မြိုင်စာပေ)
အမှတ် (၂၅၃/၂၅၅)၊ ပထမထပ်၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမကြီး၊
ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနဲ့ အနော်ရထာကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
- ပုံနှိပ်သူ ♦ ဒေါ်မျိုးမျိုးသန်း(မျိုးမျိုး ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း) (၀၁၅၃၃)
အမှတ် ၁၁၊ ၅၆ လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး ♦ စာရိပ်မြိုင်စာပေ၊ အမှတ် (၂၅၃/၂၅၅)၊ ပထမထပ်၊
ပန်းဆိုးတန်း လမ်းမကြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနဲ့ အနော်ရထာကြား၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်။ ဖုန်း ၀၉ ၇၆ ၂၂၂၆၀၂၀

ပန်းမော်တင်အောင်
မမကြီး / ပန်းမော်တင်အောင်။ ရန်ကုန်
စာရိပ်မြိုင်စာပေ။ ၂၀၂၃။
စာမျက်နှာ - ၁၉၂ ၁၃. ၉၇ စင်တီ x ၂၀. ၃၂ စင်တီ
(၆၅) ပန်းမော်တင်အောင်

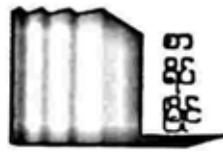
စာရိပ်မြိုင်စာပေမှ ထွက်ရှိပြီးသော စာအုပ်များ

စဉ်	စာရေးဆရာအမည်	စာအုပ်အမည်
၁။	ဖိုး	အညာရယ် အလွမ်းရယ် မိချောရယ်
၂။	မယ်စု	အချစ်ဦးရဲ့ ဂျင်းဂျက်ကတ်လေး
၃။	နိုင်နိုင်စနေ	နောက်ဆုံးနတ်သူငယ်
၄။	လင်းရောင်နီစော	ရိုးရာနှင့်အညာခလေ့ဝတ္ထုတိုများ
၅။	တင်မောင်မြင့်	အချစ်ရိုင်းရဲ့ အရိုင်းချစ်
၆။	မိုင်ရာ	တစ္ဆေညရဲ့ သန်းခေါင်ယံ
၇။	မိုးတက်ငြိမ်း	စိတ်အတွက် ဖတ်စာ
၈။	လူခဲ	ဦးအောင်သင်းကို မော့ကြည့်ခြင်း
၉။	နိုင်နိုင်စနေ	တစ်သက်တာအဖော်
၁၀။	ခင်သန္တာ	မလွန်ခင်လေး လွမ်းရအောင်
၁၁။	ဆွေလင်နေမင်း	ခေါင်မိုးများ
၁၂။	ဝါဝါတင့်ဆွေ	အက်ဒီဒီ
၁၃။	နေထွန်းလင်း	ငိုဘဝအတွက် ငါ လုပ်နိုင်တယ်
၁၄။	ခင်မြစင်	ဆည်းဆာချိန် တိမ်နီများ
၁၅။	စူးရှမေ	ခွင့်လွှတ်ခြင်းဖြင့် လွတ်မြောက်ခြင်း
၁၆။	နဒီလင်းသစ်ဆေး-၂	အိမ်ထောင့်သူခ
၁၇။	ရွှေဥဒေါင်း	ပထမ ဆရာသိန်း
၁၈။	နိုင်နိုင်စနေ	နလုံးသားနက်နက်မှာ ပွင့်တဲ့ ပန်း

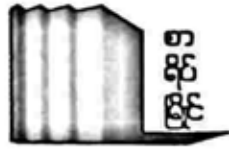
စာရိပ်မြိုင်စာပေမှ ထွက်ရှိပြီးသော စာအုပ်များ

စဉ်	စာရေးဆရာအမည်	စာအုပ်အမည်
၁၉၁	ကိုလေးမြတ်	ကားဂိတ်
၂၀၁	လင်းရောင်နီစော	ဒေါင်းမြရီ
၂၁၁	ရွှေဥဒေါင်း	စစ်ရုံးသူ
၂၂၁	နိုင်နိုင်စနေ	နေကြာပန်းလေးတစ်ပွင့်လို ပြုံးပါ
၂၃၁	ညီလေးငယ်	အဝါရောင်ကောင်းကင်
၂၄၁	ဖိုး	ဖယောင်း ဥယျာဉ်
၂၅၁	သက်ပိုင်မြန်မာပြန်	သမီးရတနာ
၂၆၁	နိုင်နိုင်စနေ	ပျော်ရွှင်ဖို့ ဒီလောက် မခက်ခဲပါစေနဲ့
၂၇၁	ထက်ဘုန်းရှိန်	မင်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပုံစံလေးအတိုင်းသာ
၂၈၁	နိုင်နိုင်စနေ	မသွားရရင် သေနိုင်တယ်
၂၉၁	ခေါက်တာအောင်ဆေး-၂	အတွေးတို့၏ ဆွဲငင်အား
၃၀၁	သစ်ခက်အိမ်	ဘာညာကွဲကွဲ
၃၁၁	ဝေစီးပွားရေးတက္ကသိုလ်	ဆူးဖယ်လက်
၃၂၁	ညိုထွန်းလှ	ငါတို့ ရွာပြန်ကြရအောင်
၃၃၁	လင်းရောင်နီစော	ရွှေလွန်းပျံ ဘယ်ညာခတ်ပါလို့
၃၄၁	စိုးဘားမိုင်	မျက်ကွယ်မြစ်
၃၅၁	ရွှေဥဒေါင်း	ရူပနန္ဒီ ရူပကလျာဏီ
၃၆၁	နိုင်နိုင်စနေ	ကံကောင်းခြင်း တံခါးလာခေါက်တဲ့အခါ

စာရိပ်မြိုင်စာပေမှ ထွက်ရှိပြီးသော စာအုပ်များ

စဉ်	စာရေးဆရာအမည်	စာအုပ်အမည်
၃၇	ထက်ဘုန်းရှိန်	အချစ်မြစ်ပြင်က မေတ္တာရေကြည်လေးတွေ
၃၈	နိုင်-နိုင်-စနေ	ကျွန်တော် ဂျက်ကီချန်း
၃၉	ဖျီ	လွမ်းနေဦးမည့် ငွေတောင်ပြည်
၄၀	သက်ပိုင်	နွမ်းလျှောက်ငယ်
၄၁	အေထူးအောင်အဏ္ဍဝါ	တစ်ခါက ပင်လယ်
၄၂	ခဲတံ	စိတ်ခံစားမှုများကို ကုစားခြင်း
၄၃	ခွန်ညိုသွေး	နက္ခတ်ကြွေ ဖျိုးခင်း
၄၄	ထက်ဘုန်းရှိန်	ဘဝသမုဒ္ဒရာထဲက အစာအာဟာရ
၄၅	လင်းသစ်	နက္ခတ်မှားတဲ့ ချစ်ခြင်း
၄၆	ဂျူလိုင်ကျော်မင်း	တောင်လလင်နီရောင် တိမ်တိုက်တွေ
၄၇	နိုင်-နိုင်-စနေ	ကျွန်တော်တို့ ကလေးဆိုး မဟုတ်ပါ
၄၈	စုမြတ်ချစ်	အဆိပ်သင့် နှလုံးသား
၄၉	ထက်ဘုန်းရှိန်	ပျောက်ဆုံးအချစ် ကူးလွင့်ပင်လယ်
၅၀	နိုင်-နိုင်-စနေ	ထွက်ခွာသွားခြင်းအတွက် ကျေနူးပါ
၅၁	မိုင်ရာ	ဝင့်ကြွေးရှိခဲ့သော်
၅၂	ကိုလေးမြတ်	ရွာအကြောင်း၊ ရွာကလူတွေအကြောင်း
၅၃	သိန်းသန်းထွန်း	ဘယ်ပန်းချီရေးလို့မှ မပို
၅၄	ပန်းငုဝါဝါ	ကမာရွတ်အိပ်မက်... လှည်းတန်းပုံပြင်

စာရိပ်မြိုင်စာပေမှ ထွက်ရှိပြီးသော စာအုပ်များ

စဉ်	စာရေးဆရာအမည်	စာအုပ်အမည်
၅၅	မင်းဝေဟင်	လရိပ်အောက်က မိုးတိမ်
၅၆	ရွှေဥဒေါင်း	အကြံဉာဏ်ဖြင့် ကြီးပွားရေး
၅၇	နိုင်နိုင်စနေ	ဒေါက်တာ ဟင်နရီလီ ဖော်ထုတ်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းများ
၅၈	ထက်ဘုန်းရှိန်	အပန်းဖြေရာ အနားယူရာ
၅၉	ခဲတံ	ပျော်ရွှင်သောစိတ်ထား
၆၀	ညီလေးငယ်	မှခြာမြိုင်
၆၁	သားထွေး	ကိုယ်တိုင်လွတ်မြောက်ခြင်း
၆၂	ပျို	အလွမ်းဖြင့် နွေးစေ
၆၃	နဒီလင်းသစ်ဆေး-၂	၁၉၂၂
၆၄	ရဲမြတ်	ကုန်းဘောင်ရယ် လွမ်း

မပကြီး

ဗန်းမော်တင်အောင်

စာရိပ်မြိုင်အမှတ်စဉ်(၆၅)

ပန်းမော်တင်အောင် (၁၉၂၀ - ၁၉၇၈)

ပဲခူးမြို့တွင် အဖ ဦးနေ၊ အမိ ဒေါ်စောမြိုင်တို့က ၉ ဇွန် ၁၉၂၀ တွင် ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ဇာတာအမည် မောင်တင်ဦး၊ အမည်ရင်းမှာ ဦးတင်အောင် ဖြစ်သည်။

ပဲခူး အထက (၁၉၂၆-၂၉) တွင် ဒုတိယတန်းအထိ တောင်ငူ အထက (၁၉၂၉-၃၁) တွင် စတုတ္ထတန်းအထိ၊ စစ်ကိုင်း အထက (၁၉၃၁-၃၂) တွင် ပဉ္စမ တန်းအထိ၊ ပန်းမော် အထက (၁၉၃၂-၃၅) တွင် သတ္တမတန်းအထိ၊ ရန်ကုန် ဟိုက်စကူးကျောင်း (၁၉၃၅-၃၈) တွင် ဆယ်တန်းအောင်သည်အထိ ပညာသင်ကြား ခဲ့သည်။

မြန်မာ့အလင်း အလုပ်သင်သတင်းထောက် (၁၉၃၈)၊ စတိုးဘရားသား ကုမ္ပဏီသစ် ကိုယ်စားလှယ် (၁၉၃၉-၄၀)၊ ဗြိတိသျှစစ်တပ် အထက်မြန်မာပြည် တပ်ရင်း တပ်စုမှူး (တပ်ကြပ်ကြီး) (၁၉၄၁-၄၂)၊ သစ်တောဌာန သစ်ဖြတ်ဝန်ထောက် (၁၉၄၂-၄၅)၊ စတိုးဘရားသားသစ် ကိုယ်စားလှယ် (၁၉၄၅-၄၆)၊ ၁၉၄၆-၄၉ တွင် သစ်ကုန်သည်၊ သစ်အဝယ်တော်လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီးနောက် သတင်း စာဆရာ၊ စာရေးဆရာဘဝဖြင့် ကွယ်လွန်သည်အထိ ရပ်တည်နေထိုင်သွားခဲ့သည်။

တာရာမဂ္ဂဇင်း တွဲဖက်အယ်ဒီတာ (၁၉၄၉)၊ လင်းယုန်ဂျာနယ် ထုတ်ဝေ သူနှင့် အယ်ဒီတာ (၁၉၅၀-၅၂) နှင့် (၁၉၅၇-၅၉)၊ လင်းယုန်သတင်းစာ ထုတ်ဝေ သူနှင့် အယ်ဒီတာ (၁၉၅၁-၅၂) နှင့် (၁၉၅၈)၊ မြန်မာစာပေမဂ္ဂဇင်း ထုတ်ဝေသူ

နှင့် အယ်ဒီတာ (၁၉၅၁) တာဝန်များကို ယူခဲ့သည်။

ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကွန်ဂရက် (မြန်မာနိုင်ငံ) အမှုဆောင်လူကြီး (၁၉၅၁-၆၃)၊ မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်း အမှုဆောင် (၁၉၅၀-၅၁)၊ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ အတွင်းရေးမှူးအဖွဲ့ဝင် (၁၉၅၇-၆၃)၊ စာရေးဆရာ စာပေကလပ် အမှုဆောင် (၁၉၆၁)၊ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာသမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌ (၁၉၆၃-၆၄) တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ဖဆပလ အစိုးရခေတ်တွင် စာပေအရေးအသားကြောင့် ပထမဆုံး အဖမ်းခံရသူဖြစ်ခဲ့သည်။ အကျဉ်းထောင်နှင့် ကျွန်းတွင် စုစုပေါင်း ၁၃ နှစ်မျှ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

၁၉၃၈ တွင် 'မောင်တင်အောင်' အမည်ဖြင့် ရေးသားသော 'ဘုန်းမေ့နိုင်ဘူး' ဝတ္ထုနှင့် စာပေလောကသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ၁၉၄၅ နိုဝင်ဘာ 'ဂျာနယ်ကျော်' တွင် 'ဗန်းမော်တင်အောင်' ကလောင်အမည် စယူပြီး 'နော်မူဂေး' ဝတ္ထုတိုကို ရေးခဲ့သည်။ လွမ်းရစ်တော့ သက်လှယ်ရယ် (၁၉၄၉)၊ ဒေါက်တာရေချမ်း (၁၉၅၀)၊ မြိုင် (၁၉၅၈)၊ ချစ်အဏ္ဏဝါဘွေ (၁၉၆၂) စသည့် ဝတ္ထုများ၊ မြန်မာနိုင်ငံတော်သမိုင်း (၁၉၆၃)၊ ကိုလိုနီခေတ် မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်း (၁၉၆၄)၊ အိန်စတိန်းနှင့် သူ၏ ဓမ္မတရား (၁၉၇၅) စသည့် စာအုပ်များမှာ ထင်ရှားကြသည်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် စာပေဗိမာန် ဝတ္ထုရှည်ဆုအဖြစ် 'မမကြီး'ကို ပေးခဲ့သော်လည်း ဆုလက်ခံရယူခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

၂၁ အောက်တိုဘာ ၁၉၇၈ တွင် ရန်ကုန်မြို့မှာ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

အခန်း | ၁

(၁)

အချိန်မှာ ည နာရီပြန် နှစ်ချက်တီးသာသာခန့် ရှိပြီဖြစ်၍ အစိုးရပိုင်းမှ အထက်တန်း အရာရှိ၊ အရာခံများချည်းလိုလိုသာ ခပ်အေးအေး ခပ်သန့်သန့် စုဝေးနေထိုင်လျက်ရှိကြသော အင်းလျားမြိုင်ဘက်တစ်လျှောက်တွင် အိမ်တိုင်း လိုလိုပင် တံခါးများပိတ်၍ မီးများငြိမ်းသတ်ကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်း ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအေးသွင် ငှားရမ်းနေထိုင်လျက်ရှိသော တိုက်အိမ် အခန်းတစ်ခန်းမှာမူကား ပြတင်းပေါက်များ ဖွင့်ကာ အတွင်း၌လည်း မီးလင်းလျက်ရှိလေသည်။ အများတကာ အိမ်တံခါးများ ပိတ်၍ မီးများ ငြိမ်းသတ်ကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေကြသောအချိန်တွင် ရာဇဝတ် တရားသူကြီးတစ်ဦး၏ အိမ်တစ်အိမ်တွင် အဘယ့်ကြောင့် အခန်းတစ်ခန်းသည် ထူးထူးခြားခြား ပြတင်းတံခါးများဖွင့်ကာ မီးလင်းလျက် ရှိနေရသနည်း။

ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအေးသွင်သည် ထိုညအဖို့ အိပ်စက်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ နံနက်လင်းရန် အချိန်သည် များစွာမကျန်တော့သော်လည်း ကုန်ဆုံးခဲ့သော ညပိုင်းတွင် သူသည် တစ်ရေးမှလည်း မရခဲ့ချေ။

၎င်း၏ အိပ်ခန်းအတွင်းရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ထက်တွင် လွဲကာ

စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ခပ်အေးအေးဖွာရင်း တိမ်တိုက်များကဲ့သို့ ရွှေ့လျားနေသော ဆေးလိပ်မီးခိုးများကို ဦးအေးသွင်သည် ငြိမ်သက်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ရာဇဝတ်တရားသူကြီးသည် မည်ကဲ့သို့သော ရာဇဝတ်မှုကြီးတစ်မှုကို အမိန့်ချမှတ်ရန် ရှိနေ၍ ယခုကဲ့သို့ အချိန်မဟုတ် စဉ်းစားနေရသနည်း။ အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသနည်း။ ရာဇဝတ်တရားသူကြီးတစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် ဆယ်နှစ်သာသာခန့်မျှ အမှုထမ်းခဲ့ရသည့် ကာလအတွင်း ကြီးလေး များပြားလှသော ရာဇဝတ်မှုခင်းများကို ဦးအေးသွင်သည် ခေါင်းအေးအေးနှင့် စစ်ဆေး၍ အပြစ်ပေးခဲ့ဖူးသော တရားသူကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ မိမိ၏တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရာ၌ မှန်မှန်ကန်ကန်နှင့် ရဲရဲရင့်ရင့် ထမ်းဆောင်ခဲ့သော ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်၍ မိမိ၏ အလုပ်ဝတ္တရားနှင့်ပတ်သက်၍ အိပ်မပျော်နိုင်သော အရာရှိများထဲတွင် ဦးအေးသွင်သည် ပါဝင်ခြင်းမရှိချေ။ သူသည် ဆင်အော်၍ပင် မနိုးအောင် အိပ်ပျော်လေ့ရှိသောသူတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ယနေ့ညအဖို့တွင် အင်းလျားမြိုင်တစ်လျှောက်လုံး အိပ်မောကျနေချိန်မှာပင် ဦးအေးသွင်သည် မဖြစ်စဖူး ထူးထူးခြားခြား အိပ်၍မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ နာရီပြန် နှစ်ချက်ပင် တီးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း သူသည် တရေးဆို တရေးမျှ မရခဲ့သေးချေ။

စီးကရက်အတိုကို ပြာခွက်ထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီးနောက် ခပ်စောစောက သူကြည့်ချင်၍ ပက်လက်ကုလားထိုင်ဘေးတွင် ပစ်၍ချထားသော အင်္ဂလိပ်သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဦးအေးသွင်သည် လှမ်းယူလိုက်သည်။ သူသည် သတင်းစာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ဦးမည်ဟု စိတ်ကူးမိဟန်တူသည်။ သို့ရာတွင် သတင်းခေါင်းစဉ်များလောက်သာ ဖတ်လိုက်ပြီးနောက် သတင်းအကျယ်ကို ဖတ်ရှုရန် အားအင်ကုန်ခန်းသွားသည့်ပမာ လက်ထဲမှ သတင်းစာသည် လွတ်ကျသွားလေသည်။ လွတ်ကျသွားသော သတင်းစာကို သူသည် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိတော့သကဲ့သို့ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထပ်မံ၍ မီးညှိလေသည်။ ထို့နောက် ခပ်အေးအေးဖွာရင်း တိမ်တိုက်များကဲ့သို့ ရွှေ့လျားနေသော ဆေးလိပ်မီးခိုးများကို ငြိမ်သက်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

‘စောစောအိပ်ထ၊ ပြုကျင့်ကာ၊ တွင်းပကိုယ်ခန္ဓာ၊ ရောဂါခပ်သိမ်း၊ ရှောင်ခွာတိမ်း၊ ကင်းငြိမ်းလွန်ချမ်းသာ’ ဆိုသော လောကနီတိဆရာ၏ ဆုံးမဩဝါဒအတိုင်း ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအေးသွင်သည် ခပ်စောစော အိပ်၍ ခပ်စောစော ထမိတ်

mgyoe.com

သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုသြဝါဒကို စွဲစွဲမြဲမြဲ လိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့သူဖြစ်၍ ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်ကာ စိုပြည်နုပျိုသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် အိပ်ချိန်ကို မှန်ကန်အောင် များစွာအလေးထားရှိသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို့ပြင်လည်း မည်ကဲ့သို့သော အကြောင်းကိစ္စများပင်ရှိရှိ အိပ်ချိန်ကို အပျက်ခံသူတစ်ဦး မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် ယနေ့ညအဖို့ သူသည် မိမိ၏စည်းကမ်းကို မိမိဘာသာ ဖျက်ဆီးမိခဲ့ပြီဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကိုလည်း အစိုးမရတော့ချေ။ နာရီပြန် နှစ်ချက်ပင် တီးလျက် ဦးခေါင်းမှာလည်း မူးဝေကာ မျက်လုံးများ ကျိန်းစပ်နေပြီဖြစ်သည့်တိုင်အောင် သူ၏ရင်သည် တဒိန်းဒိန်းခုန်ကာ အိပ်၍မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

(၂)

သူသည် ည ၁၂ နာရီခန့်က အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ ခါတိုင်း ကိုးနာရီထိုးလျှင် ဘုရားဝတ်ပြု၍ ဆယ်နာရီထက် နောက်မကျဘဲ အိပ်ရာဝင်လေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။ ယနေ့ညတွင် အိပ်ရာဝင်ချိန် နှစ်နာရီခန့်မျှ နောက်ကျသွားခြင်းမှာ ရွှေတောင်ကြားဘက်တွင် နေထိုင်သော ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအောင်မင်း အိမ်တွင် ကျင်းပသော ဘုရားကိုးဆူကပ်ပွဲကို မသွားမဖြစ် သွားခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဦးအေးသွင်သည် အပေါင်းအသင်း အဆက်အဆံ နည်းပါးသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ မာန်မာနရှိသောကြောင့်ကား မဟုတ်ချေ။ မိမိ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို မှန်မှန်ကန်ကန်နှင့် ကျေကျေပွန်ပွန် ထမ်းဆောင်ကာ မိမိဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သော ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်။ တရားရုံးနှင့် အိမ်၊ အိမ်နှင့် တရားရုံးလောက်တွင်သာ အချိန်ကုန်လွန်သူဖြစ်သည်။ အဘယ်သို့မှ သွားတတ်၊ လာတတ်၊ လည်ပတ်တတ်သူလည်း မဟုတ်ချေ။

သို့ရာတွင် ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကိုယ်တိုင်က ဂရုတစိုက် ဖိတ်ကြားထားသော ၎င်း၏အိမ်မှ ဘုရားဝတ်ပြုပွဲသို့ မသွားလျှင် မတော်တတ်လွန်း၍ သူသည် ညည်းညည်းညှဉ်းညှဉ်းနှင့် သွားရောက်ခြင်း ပြုရတော့သည်။ ၎င်းအပြင် ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအောင်မင်းသည် သူ၏ အထက်လူကြီးတစ်ဦးမျှသာ မဟုတ်။ စစ်ကြီးမဖြစ်မီက တက္ကသိုလ်တွင် သူ၏ နည်းပြဆရာဟောင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ အထိတ်

mgyoe.com

ကလည်း ဆရာသမားတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့၍ ပစ္စုပ္ပန်တွင်လည်း မိမိ၏ အထက်လူကြီးလုပ်
နေသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကိုယ်တိုင်က ဂရုတစိုက် ဆက်ဆံလာသောအမှုကို ယဉ်ကျေး
သော ပညာတတ် တစ်ဦးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဦးအေးသွင်သည် မည်သို့မျှ ငြင်းဆန်
ရှောင်ကွင်း၍ မဖြစ်တော့ချေ။ သို့ကြောင့် မိမိအိမ်တွင် ဝတ်ပြုရန်အတွက် ဘုရား
ခန်း ရှိပါလျက် ဘုရားကိုးဆူမှ ကပ်လျှံဝတ်ပြုသော ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး
အိမ်သို့ ဦးအေးသွင်သည် တပည့်ဟောင်းတစ်ဦးအနေနှင့်လည်းကောင်း၊ လက်
အောက် အမှုထမ်းတစ်ဦးအနေနှင့်လည်းကောင်း မိမိကားကို မိမိကိုယ်တိုင်ပင်
မောင်းနှင်၍ သွားရောက်ခြင်း ပြုခဲ့ရလေသည်။

ဘုရားကိုးဆူ ဝတ်ပြုပွဲသည် တော်တော်ကလေး စည်ကားစိုပြည်သည်။
ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးကိုယ်တိုင်က အလျှံရှင် ဖြစ်နေသောကြောင့်လားတော့
မသိ။ အစိုးရပိုင်းမှ ဘုရားဖူး ကြွရောက်သော ပရိသတ်က တော်တော်ကလေး
ရှိသည်။ ကုန်သည်ပိုင်းမှ လူကြီးလူကောင်းများကိုလည်း အတော်များများ တွေ့ရ
သည်။ ရွှေတောင်ကြားဘက်ရှိ ကျယ်ဝန်းသော ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး၏ ခြံကြီး
ထဲ၌ ဘုရားဖူးပရိသတ်၏ မော်တော်ကားများသည် ပြွတ်သိပ်ကျပ်ခဲလျက် ရှိသည်။
နောက်ကျ၍ ရောက်ရှိလာကြသော ဘုရားဖူးပရိသတ်တို့၏ မော်တော်ကားများ
အတွက် ခြံထဲတွင် ထားစရာနေရာ မရှိတော့၍ ခြံအပြင်ဘက်တွင် ထားရသည်။
ဘုရားပွဲကို စောင့်ရှောက်ရန်အတွက် ရဲသားဆယ်ယောက်ခန့် လာရောက် စောင့်
ကြပ်ပေးကြသည်။

ဘုရားဝတ်ပြုပွဲကို ခုနစ်နာရီခွဲလောက်တွင် စသည်။ ဦးအေးသွင်သည်
ရှစ်နာရီလောက်တွင် ရောက်ရှိလာပြီးနောက် လူစည်ကားသဖြင့် မနေတတ် မထိုင်
တတ်သည့်အလျောက် နာရီဝက်သာသာခန့်အကြာတွင် အိမ်သို့ပြန်ရန်အတွက်
အလျှံရှင်ကို သွားရောက်နှုတ်ဆက်သောအခါ ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး လင်
မယားနှစ်ဦးစလုံးက ၎င်းအား အတင်းဆွဲထားကြသဖြင့် မပြန်ဖြစ်တော့ချေ။

“နေပါဦးကွယ့် မောင်အေးသွင်ရဲ့၊ မင့်ဟာက လူတောင်မစုံသေးဘူး၊
ပြန်ချင်တာက အရင်ကိုး”ဟု ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအောင်မင်းက ပခုံးကို
ပုတ်၍ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုလိုက်သည်။ ဦးအောင်မင်းက ဦးအေးသွင်အား လူ
အများရှေ့၌ ဝတ္တရားအရ ဆက်ဆံသောအခါများ၌သာ ဦးအေးသွင်ဟု ဦးတပ်၍
ခေါ်ဝေါ်ဆက်ဆံခြင်းပြုသော်လည်း နှစ်ဦးချင်းနှင့် ရိုးရိုးသားသား ဆက်ဆံသောအခါ
များ၌ မောင်အေးသွင်ဟုသာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ဝေါ်ဆက်ဆံလေ့ရှိသည်။ ဦးအောင်

မင်းသည် အသက်လေးဆယ်သာသာခန့်ဖြစ်၍ ဦးအေးသွင်ထက် ဆယ်နှစ်နီးပါး ခန့် ကြီးသည်။

“ဆရာကလည်း ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သိသားနဲ့၊ လူစည်စည်ကားကား ဖြစ်လာရင် ကျွန်တော်က မနေထိုင် မထိုင်တတ်လို့ပါ” ဟု ဦးအေးသွင်က တွန်းလှန် ပြောဆိုကြည့်သေးသည်။ ကျောင်းသားဘဝနှင့်တုန်းက ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဦးအေးသွင်က ၎င်း၏ အထက်အရာရှိဖြစ်သော ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအောင်မင်းကို ဆရာဟူ၍ ခေါ်မြဲခေါ်သည်။

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ မောင်အေးသွင်၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား” ဟု ဦးအောင်မင်းက ဦးအေးသွင်အား အရင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် အတူနေထိုင်လာခဲ့ရစဉ်တုန်းကကဲ့သို့ ဆရာနှင့် တပည့် ပမာ ကျောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပွတ်သပ်ရင်း ပြောဆိုလိုက်သည်။

မိမိအား လက်အောက်အရာရှိတစ်ဦးကဲ့သို့ အလျှင်းမဟုတ်ဘဲ ဆရာ တပည့်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ညီအစ်ကိုကဲ့သို့လည်းကောင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆို လျက်ရှိသော ဦးအောင်မင်း၏စကားကို ဦးအေးသွင်သည် အဘယ်သို့ ငြင်းဆန်နိုင် ပါဦးမည်နည်း။ သူသည် ဦးခေါင်းကိုငုံ၍ ငြိမ်သက်စွာ နေလိုက်ရသည်။ နောက်ထပ် ၍ ဘာမျှ ပြန်လှန်ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ချေ။ မိမိ၏ဩဝါဒနှင့် စကားကို နာခံသွား ပြီဖြစ်သော တပည့်ဟောင်းအား ဦးအောင်မင်းသည် နောက်ထပ် ပြောဆိုရန် အကြောင်းမရှိတော့သဖြင့် ၎င်း၏ ဇနီးနှင့်အတူ ထားခဲ့ပြီးလျှင် ရန်ကုန်ပုလိပ် မင်းကြီးနှင့် ပုလိပ်အရာရှိကြီးများ စုဝေး စကားပြောဆိုနေကြသော လူအုပ်ဘက် သို့ ကူးသွားသည်။

“ဝန်ထောက်မင်းအကြောင်းကို အရေးပိုင်မင်းက မကြာမကြာ ပြောပြ ဖူးလို့ ကျွန်မတို့ကလည်း ခင်နေကြပါတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ရုံးအားလို့ ပျင်းတဲ့အခါ ကျွန်မတို့အိမ်ကို လာလည်နိုင်ပါတယ်” ဟု ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးကတော်က အိမ်နှင့်ရုံးမှလွဲ၍ အခြား ဘယ်ကိုမှ မသွားတတ်၊ မလည်တတ်သော ဦးအေးသွင် အား ၎င်းတို့အိမ်သို့ ရုံးအားရက်များတွင် လာရောက်လည်ပတ်ခြင်းပြုရန် ခင်ခင် မင်မင် ဖိတ်ခေါ်ခြင်းပြုလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မင်းကတော်” ဦးအေးသွင်သည် များစွာ ဖော်ရွေ ၍ ခင်မင်တတ်ပုံရသော ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကတော်ကို လေးလေးစားစား ပြန်၍ ပြောလိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ဖိတ်ကြားထားသည့်အတိုင်း လာရောက်

လည်ပတ်ခြင်းပြုရန်ကား စိတ်ကူး၍ပင် မရသေးချေ။

“ဒါထက် ဝန်ထောက်မင်းရဲ့ မင်းကတော် ဆုံးသွားတာ ငါးနှစ်လောက် ရှိပြီထင်တယ်။ ကလေး ဘယ်နှယောက်ပါလိမ့်” မိန်းမတို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း တစ်ဖက် က မင်းကတော်က သူ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများကိုပင် စပ်စု၍ မေးမြန်းနေပြန် သည်။

တတ်နိုင်လျှင် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်က ကွယ်လွန်သွားသော သူ၏ မင်း ကတော်အကြောင်းကို ဦးအေးသွင်သည် မေ့ထားချင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ပြန်လည် ၍ သတိပေးခြင်းပင် ခံလိုသူတစ်ဦး မဟုတ်ချေ။

“ဟုတ်ကဲ့ မင်းကတော်၊ ငါးနှစ်ကျော်သွားပါပြီ။ ကလေးနှစ်ယောက်က တော့ ကျွန်တော်နဲ့ပဲ အတူတူနေပါတယ်” သူသည် များစွာမပြောဆိုလိုလှသော အကြောင်းအရာကို ပညာတတ် လူယဉ်ကျေးတစ်ဦးအနေနှင့် ဟန်မပျက် ပြန်ပြော လိုက်ရသည်။

“ကလေးတွေကကော တော်တော်လေး ကြီးကုန်ပါလား၊ ဝန်ထောက်မင်း နဲ့ အတူနေတယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူက ကြည့်ထားပေးပါသလဲ”ဟု အစစ အရာရာ ခရေစေ့တွင်းကျ လိုက်၍ သိရှိလိုကြသည့် မိန်းမတို့၏ သဘာဝအတိုင်း ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးကတော်က မေးပြန်သည်။

ဦးအေးသွင်သည် အတော်ကလေး ကျဉ်းကျပ်နေသည်။ တရားသူကြီး လုပ်၍ သူတစ်ပါးကိုသာ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းပြုခဲ့သူအား တရားသူကြီးကတော် တစ်ဦးက စစ်ဆေးမေးမြန်းလျက်ရှိသည်။ သူသည် ဝတ္တရားများအရ စစ်ဆေးခဲ့ရ သော တရားခံများအားလုံးကို သတိရ လွမ်းဆွတ်မိလေသည်။ သို့ရာတွင် မျက်မှောက် ပြုနေရသော သူ၏ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝကိုကား မထိမဲ့မြင်ပြု၍ မဖြစ်ချေ။ သူ့ကို စစ်ဆေး မေးမြန်းနေသူမှာ ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကတော် ဖြစ်သည်။ အထူးအာဏာ ရရှိထားသော တရားသူကြီးလည်း ဖြစ်သည်။

“သမီးအကြီး ခင်မာထူးက ကိုးနှစ်၊ သားငယ် မောင်မောင်လေးက ခုနှစ် နှစ် ရှိသွားပါပြီ မင်းကတော်။ နေတော့ သူ့ဘွားအေနဲ့ပဲ နေကြပါတယ်။ အိမ်မှာ ထမင်းချက်တဲ့ လင်မယားကလည်း ကြည့်ပေးကြပါတယ်” မည်သူ၏ အိမ်အတွင်း ရေးကိုမျှ စပ်စုခြင်း မပြုခဲ့ဖူးသော ဦးအေးသွင်သည် ဘယ်ဝဋ်ကြွေးကြောင့်တော့ မသိ၊ သူ့အိမ်တွင်းရေးကိစ္စကို သူ့ကိုယ်တိုင် ထွက်ဆိုနေရသည်။

“ကလေးတွေတောင် တော်တော်ကြီးကုန်ကြမှာပဲ။ တစ်ခါလောက်

mgyoe.com

ဝန်ထောက်မင်းရဲ့ မေမေနဲ့ ကလေးတွေကို တွေ့ဖူးတယ်ရှိအောင် လာလည်ဦးမှ ထင်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မင်းကတော်” နောက်ထပ်၍ မိမိ၏ အိမ်တွင်းရေး အကြောင်းကို မဆက်နိုင်အောင် ဦးအေးသွင်သည် စကားကို ပိတ်လိုက်သည်။ အခြားညှော်သည်တွေကို စကားပြောဆိုရန် များစွာရှိပါလျက် မိမိတစ်ဦးတည်းကိုသာ ဦးတည်၍ စကားညှော်ခံ ပြောဆိုခြင်းပြုနေသော ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးကတော်ကိုလည်း ငြီးငွေ့သလို ဖြစ်လာသည်။ သို့ရာတွင် ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးလင်မယား နှစ်ဦးစလုံးတို့သည် ၎င်းအား ရည်မှန်းချက်တစ်ခုနှင့် ဘုရားဝတ်ပြုပွဲသို့ မလာလာအောင် ဖိတ်ခေါ်၍ ၎င်းလာရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ၎င်းတို့ရည်မှန်းထားသော ဇာတ်အိမ်အတွင်းသို့ ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်အဖြစ် ဖန်တီးရိုက်သွင်းနေကြသည်ဆိုသော အချက်ကိုကား မယားတစ်ယောက် ရဲခဲဖူးပြီဖြစ်သော်လည်း ရိုးသားသော တရားသူကြီးသည် မရိပ်မိရှာပေ။ မယားတစ်ယောက် ရရှိခဲ့သည်မဟုတ်ဘဲ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော လူကြီးမိဘတို့က စီစဉ်ကြသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ ယခုအခါတွင် လူကြီးမိဘများ စီစဉ်ပေးထားသော မယား ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ရှိခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်ပင် ကျော်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း နောက်မယားတစ်ယောက် မယူချင်သေးခြင်းမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ညံ့ဖျင်းနေသောကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုသော အချက်ကိုလည်း စဉ်းစားတတ်သူ မဟုတ်ချေ။ လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ မိဘများ၊ သားမယားများနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေထိုင်ရသည်ဆိုသောအချက်ကို သူသည် စဉ်းစားမိဟန် မရှိချေ။

“ခုလို မင်းကတော်မရှိတော့ဘဲ ငါးနှစ်လောက် ကလေးတွေနဲ့ နေလာရတာ ခြောက်ကပ်ကပ် ဟာတာတာကြီးကော ဖြစ်မနေဘူးလားဟင် ဝန်ထောက်မင်း” မင်းကတော်က ခပ်ပြုံးပြုံး မေးလိုက်သည်။ ယင်းသို့ ကျောတည့်တည့် ချလိုက်တော့မှပင် ဓားပြမှုများစွာကို စစ်ဆေးခဲ့ဖူးသော တရားသူကြီးသည် မိမိအား မည်သည့်ပုဒ်မတပ်၍ စစ်ဆေးနေသည်ဆိုသော အမှုသွား အမှုလာကို ရိပ်မိစပြုလာသည်။

“ကလေးတွေရဲ့ မေမေမှ မရှိတော့ ဒီလိုပဲ နေလာရတာပေါ့ မင်းကတော်” ဟု ဦးအေးသွင်က ခပ်ပြုံးပြုံး ပြန်၍ ပြောလိုက်ရသည်။

“ဒီလိုချည်းကော တစ်သက်လုံး နေသွားမယ်များ စိတ်ကူးထားသလားဟင် ဝန်ထောက်မင်း”

ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကတော်၏ မေးခွန်းကို မဖြေတတ်သဖြင့်

mgyoe.com

ဦးအေးသွင်သည် ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်း မပြုဘဲ ယောင်ဝါးဝါး လုပ်နေလိုက်သည်။ တကယ်ဆိုတော့ သူသည် သူ့အတွက် များစွာအရေးကြီးလှသော ထိုကိစ္စကြီးကို ခင်မာတူးနှင့် မောင်မောင်လေးတို့၏မိခင် ဆုံးပြီးကတည်းက တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားထားခြင်းမရှိချေ။ ယင်းသို့ စဉ်းစားထားခြင်းမရှိ၍ လည်း သူသည် အဖြေမပေးနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ယောင်ဝါးဝါးလုပ်နေရခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

“ဝန်ထောက်မင်းက အရေးပိုင်မင်းထက် ဆယ်နှစ်လောက် ငယ်တယ် ဆိုတော့ မသကာရှိလှရင် သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိလိမ့်ဦးမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ထဲမှာပါ မင်းကတော်”

“အခုမှ အရွယ်ကောင်းတုန်းပဲ ဝန်ထောက်မင်း၊ ကိုယ့်ဘဝကြီးကို အရွယ် ကောင်းတုန်းနဲ့ အချိန်ကောင်းတုန်းမှာ ဒီလိုပစ်ထားလို့ ဘယ်တရားမျှတနိုင်ပါ့မလဲ”

(၃)

ယင်းသို့ ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကတော်နှင့် အနောက်ပိုင်း ရာဇဝတ် တရားသူကြီးတို့နှစ်ဦး စကားကောင်းနေခိုက် အသက် (၁၅) နှစ်ခန့်မျှ ရှိလိမ့်ဦးမည် ဟု ခန့်မှန်းရသော ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးနှင့် တရားသူကြီးကတော်တို့၏ သမီး အကြီး မာဂရက်အောင်မင်းနှင့် အသက်နှစ်ဆယ်ခန့် ပတ်ဝန်းကျင်လောက်တွင် ရှိလိမ့်ဦးမည်ဟု ထင်ရသော မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်တို့သည် ၎င်းတို့နှစ်ဦး စကားပြောဆိုနေကြသောအနီးသို့ ရောက်ရှိ၍ လာကြသည်။ မာဂရက်အောင်မင်း နှင့် အတူပါလာသော မိန်းမပျိုမှာ ကျန်းမာပြည့်ဖြိုး၍ များစွာ ခေတ်ဆန်ချောမော လှသော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ယင်းသို့ စိုစိုပြည်ပြည်နှင့် ခေတ်ဆန်ဆန် ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုကလေးများကို ရင်းရင်းနှီးနှီး သိကျွမ်းခြင်းနှင့် နီးနီး ကပ်ကပ် တွေ့ဖူးမြင်ဖူးဟန်မရှိသော မုဆိုးဖိုကြီး ဦးအေးသွင်သည် မှင်တက်မိသလို အသက်ပင် ရှူရမှန်း သတိမရတော့ဘဲ ငေးမော၍ ကြည့်နေသည်။ ရင်တွင်း၌လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေသည်။ မိန်းမပျိုကတော့ ၎င်းအား ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံး ကြီးများဖြင့် ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေသော ဦးအေးသွင်အား ဣန္ဒြေရရ တစ်ချက်မျှ မျက်လွှာပင့်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မင်းကတော်၏ ကျောဘက်နားတွင် ရပ်နေ လိုက်သည်။

“ဟဲ့... ခင် တစ်ယောက်တည်းလား မာဂရက်၊ နင့်ဆရာမ မမကြီး

တစ်ယောက်ကော မမြင်ပါကလား”ဟု မာဂရက်၏မိခင်က ၎င်း၏အတွက်များစွာ အရေးကြီးဟန်တူသော ဆရာမ မမကြီးကို ရုတ်တရက် မတွေ့ရသဖြင့် အလော တကြီး မေးလိုက်သည်။ မာဂရက်အောင်မင်းသည် မိခင်လုပ်သူ၏ အမေးကို ပြန်လည် ဖြေကြားခြင်းမပြုသေးဘဲ ခင်ဆိုးသော မိန်းပျိုအား လှမ်း၍ကြည့်ရင်း ‘မမခင် ပြော ပြလိုက်လေ’ဟု ပြောဆိုလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ‘ဒေါ်လေး ကျောင်းကအပြန် ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်နေလို့ လိုက်မလာနိုင်ဘူး အန်တီ၊ ခင့်ကို ကားနဲ့ လာကြိုရင်း မာဂရက်ကိုယ်တိုင် ဒေါ်လေး အိပ်ရာထက်မှာ ညည်းနေတာကို မြင်ခဲ့သားပဲ’ဟု ခင်က အကျိုးအကြောင်း ရှင်းလင်းပြလေသည်။

“အန်တီ သေသေချာချာ ပြောထားတာတောင်မှ မမကြီးတစ်ယောက် ကလည်း ကနေ့မှပဲ ခေါင်းကိုက်ဖြစ်အောင် ကိုက်လိုက်သေးတယ်ကွယ်”ဟု သက်ပြင်း ကို ချရင်း မင်းကတော်သည် ခေါင်းကိုက်၍ အိပ်ရာထက်တွင် ညည်းညူနေရသော ဝေဒနာရှင်ကိုပင် အပြစ်တင်လိုသော လေသံမျိုးဖြင့် ညည်းတွားပြောဆိုလိုက်သည်။

“အို မာမိကလည်း ဆရာမ ခေါင်းကိုက်နေလို့ လိုက်မလာနိုင်တာကိုပဲ အပြစ်တင်နေရသေးသလား”ဟု မိခင်လုပ်သူ၏ အစီအစဉ်နှင့် ကြံရွယ်ချက်ကို ဘာတစ်ခုမျှ နားမလည်ရှာသော ကလေးသူငယ်မပီပီ မာဂရက်သည် ၎င်း၏ ဆရာမ ဘက်မှ ခုခံကာကွယ်၍ ပြောဆိုလေသည်။

“မာမိ စကားပြောတုန်း ဝင်မပြောရဘူးဆိုတာ မေ့သွားပလား”ဟု မိခင် လုပ်သူက မျက်နှာထား ခပ်တင်တင်းနှင့် မာန်လိုက်တော့မှ မာဂရက်သည် မျက်နှာ ပိုးသတ်ကာ ခင်ဆိုးသော မိန်းမပျိုအနီးသို့ သွား၍ ကပ်နေလိုက်သည်။

ခင်ဆိုးသော ချောမောလှပသည့် မိန်းမပျိုကလေးနှင့် မာဂရက်တို့ သား အမိ ပြောဆိုလျက်ရှိကြသော ဆရာမ မမကြီးအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျောက် ရုပ်လို မတုန်မလှုပ် ရပ်ကာ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရသော ဦးအေးသွင်သည် ဘာတစ်ခွန်းမှ နားမလည်လိုက်ချေ။ မင်းကတော်၏ နောက်ကွယ်တွင် ရပ်နေသော မိန်းမပျိုကိုသာလျှင် ဦးအေးသွင်သည် မကြာခဏ လှမ်း၍လှမ်း၍ ကြည့်နေမိသည်။ ထိုသို့ကြည့်ရာမှ မိန်းမပျိုက ပြန်ကြည့်သောအခါနှင့် ဆုံသွားသောအခါလည်း မုဆိုး ဖိုကြီး၏ ရင်ထဲတွင် ဒိန်းခနဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူကသာ ကြီးတောင့်ကြီးမား နှင့် ကုန်ကြွေးရလှသည်။ ရဲရဲတင်းတင်းလည်း ရှိသည်။ တကယ်ဆိုတော့ မူမမှန်သော သူကသာ ကုန်ကြွေးပျက်လျက် မူမှန်သောသူက ကုန်ကြွေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

မိမိစကားပြောဆိုနေခိုက် ဝင်ရောက်ပြောဆိုသော သမီးဖြစ်သူ မာဂရက်

အား ဟန်တားလိုက်ပြီးမှ ၎င်း၏အတွက် ထိုညအဖို့ များစွာအရေးကြီးနေဟန်ရှိသော ဆရာမ မမကြီးအကြောင်းကို မေးမြန်းပြောဆိုနေခိုက် မေ့မြောကာ ငုတ်တုတ်ကြီး ပစ်ထားမိသော ရာဇဝတ်တရားသူကြီးတစ်ဦးကို မင်းကတော်သည် ပြန်လည်သတိ ရလာသည်။ ထိုသို့ သတိရလာတော့မှ “ဆရာမ မမကြီးအကြောင်း ပြောနေရတာ နဲ့ ဝန်ထောက်မင်းကိုတောင် မေ့နေလိုက်တာ အားနာစရာကောင်းနေပြီ” ဟု လူကြီး သားမယားတစ်ဦး ပီသစွာ တောင်းပန်ပြောဆိုလေသည်။

“ကျွန်တော့်အတွက် ကိစ္စမရှိပါဘူး မင်းကတော်၊ ပြောစရာရှိတာသာ ပြောကြပါ” ဟု မင်းကတော်၏ နောက်ကွယ်မှ မိန်းမပျိုကို မရဲတရဲ လှမ်း၍ ကြည့်ရင်း ဦးအေးသွင်က ပြောဆိုသည်။

“မရှိတော့ပါဘူး ဝန်ထောက်မင်း၊ ဪ... ဒါထက် ဝန်ထောက်မင်း နဲ့ ခင့်ကိုတောင် မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်” ဟု ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကတော် က ၎င်းများစွာ စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိနေပြီဖြစ်သော မိန်းမပျိုနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရဦး မည်ဟု နိဒါန်းပျိုး၍ ပြောဆိုလိုက်သောအခါ ကလေးနှစ်ယောက်တို့၏ဖခင် မုဆိုး ဖိုကြီး ဦးအေးသွင်သည် ၎င်း၏ကိုယ်ကို မက်ထရစ်အောင်၍ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသို့ ဝင်ရောက်မည့်ဆဲဆဲ ကျောင်းသားလုလင်ပျိုကလေးတစ်ဦးကဲ့သို့ အောက်မေ့သွား လေသည်။ သူ့မျက်နှာပြင် တစ်ခုလုံးတွင်လည်း အပြုံးသည် ယှက်သန်းမွေ့နှောက် ၍ သွားလေသည်။ ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအောင်မင်းက ၎င်း၏နေအိမ်သို့ ဘုရားဖူး လာရောက်ရန် ပြောဆိုသောအချိန်မှစ၍ ရှုပ်ထွေးနှောက်ကျိလာခဲ့ရသော ၎င်း၏ဦးနှောက်သည်လည်း ရေနှင့်တွေ့ထိလိုက်ရသော ကြာပန်းနှင့်မခြား လန်းဆန်း ရွှင်ပျ၍ သွားလေသည်။

“ခင်က ကျွန်မတို့ခုတင်က ပြောနေကြတဲ့ မာဂရက်တို့ သီလရှင်ကျောင်းက ဆရာမ မမကြီးရဲ့ တူမလေ ဝန်ထောက်မင်း၊ ဆရာမ မမကြီးတောင် ဝန်ထောက် မင်းတို့နဲ့ တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက တူတူပဲလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဒါထက် ဝန်ထောက်မင်း ဘီအေအောင်တာ ဘယ်နှစ်ကလဲဟင်” ခင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးရာ မှ ဆရာမ မမကြီးအကြောင်းသို့ ရုတ်ခြည်းကူးပြောင်းသွားပြီးလျှင် ထိုသို့ကူးပြောင်း ရုံမျှနှင့် မပြီးသေးဘဲ ပိမိနှင့် ခင်၏ဒေါ်လေးတို့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် အတူနေခဲ့၊ မနေခဲ့ဆိုသော ကိစ္စကိုပါ ဆက်လက်စပ်စုနေပြန်သဖြင့် “ထောင့်ကိုးရာ လေးဆယ် ခုနှစ်က အောင်လို့ လေးဆယ့်တစ်ခုနှစ်မှာ အလုပ်ဝင်ပါတယ် မင်းကတော်” ဟု ဦးအေးသွင်သည် အောင့်သက်သက်နှင့် ဖြေဆိုလိုက်ရသည်။

mgye.com

“ဆရာမ မမကြီးလည်း လေးဆယ့်တစ်ခုနှစ်မှာ အောင်ပြီး စစ်ပြီးတော့ မှ ဘီအက်(ဒ်) ဆက်တက်ရတယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့” ဆရာမ မမကြီးထက် ၎င်း၏တူမကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေသော ဦးအေးသွင်က ခပ်တိုတိုနှင့် ဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဝန်ထောက်မင်းနဲ့ ဆရာမ မမကြီးတို့တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိပြီးကြပလားတော့ မပြောတတ်ဘူး”ဟု ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကတော်က ၎င်းစိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသော ဆရာမ မမကြီး ဘီအေ၊ ဘီအီးဒီ၏ အကြောင်းကိုသာ ငါ့စကား နွားရ ပြောဆိုလျက်ရှိသည်။

“ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်မှာတုန်းကတော့ မမကြီးတွေက အများသားကလား မင်းကတော်”

“ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာရတဲ့နှစ်က ပင်စင်ယူသွားတဲ့ ဟံသာဝတီ စက်ရှင်တရားသူကြီး ဦးကျော်အောင်ရဲ့ နှမကလေးပေါ့ ဝန်ထောက်မင်းရဲ့”

“ဪ... ခင်က အဲဒီစက်ရှင်တရားသူကြီး ဦးကျော်အောင်ရဲ့ သမီးကိုး”ဟု ၎င်း၏နိဂုံးကို ၎င်းဘာသာ ဆွဲထုတ်ပြောဆိုလိုက်ပြီးနောက် ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအေးသွင်သည် မိမိကိုယ်ကို တော်တော်ကလေး သဘောကျသွားသကဲ့သို့ ခပ်အုပ်အုပ်လေး ရယ်မောလိုက်၏။

“ခင်တို့ဖေဖေ ဦးကျော်အောင်နဲ့ ဝန်ထောက်မင်းကော လူချင်းသိကြသလားဟင်”ဟု ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးကတော်က ပိုမိုစိတ်ဝင်စား၍ အားတက်လာသော လေသံဖြင့် ပြန်၍ မေးသည်။

“လွတ်လပ်ရေးရတဲ့နှစ်က ပေါင်းတည်မှာ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်နဲ့ ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ကျွန်တော်လုပ်နေရတုန်းက ခင်တို့ဖေဖေ ဦးကျော်အောင်က ပြည်မှာ စက်ရှင်တရားသူကြီးပေါ့ မင်းကတော်၊ အလုပ်ဝတ္တရားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စက်ရှင်တရားသူကြီးနေတဲ့ မင်းကြီးတောင်က အိမ်ကိုတောင် ကျွန်တော် သုံးလေးခါလောက်တော့ ရောက်ဖူးပါသေးတယ်”

“ဒါကြောင့်မို့ ထင်ပါရဲ့၊ အန်ကယ်ကို တွေ့တွေ့ချင်း မြင်တော့မြင်ဖူးပါတယ်လို့ ခင်လည်း စဉ်းစားနေတာ”ဟု မင်းကတော်၏ နောက်ကွယ်တွင် ခပ်ယိုယိုရပ်၍နေရာမှ ရှေ့သို့ထွက်လာရင်း ခင်က ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုလိုက်သည်။ မိမိထက် ဆယ်နှစ်သာသာခန့် ငယ်သော မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦးက ‘အန်ကယ်’ဟု ခေါ်ဝေါ်ခြင်းခံလိုက်ရသည့်အတွက် မုဆိုးဖိုတရားသူကြီးသည် တော်တော်ကလေး

အခံရခက်ကာ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားပုံရသည်။ မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် အိုစာ၍ သွားပြီးလျှင် မျက်မှောင်လည်း ကုတ်လိုက်မိသည်။ နောက်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ကို ရုတ်တရက် စဉ်းစားမိလာသကဲ့သို့ “အခု အန်ကယ်ဦးကျော်အောင်က ဘယ်မှာ နေသလဲဟင် မင်းကတော်”ဟု ခင့်အား တိုက်ရိုက်မေးမြန်းခြင်း မပြုဘဲ ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးကတော်အား လှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။ ခင်၏ဖခင် ဦးကျော်အောင် အား ၎င်းက ‘အန်ကယ်’ဟု ခေါ်ဝေါ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ၎င်းအား ‘အန်ကယ်’ဟု ခေါ်ဝေါ်ခြင်းပြုခဲ့သော ခင်၏ အခေါ်အဝေါ်ကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ခြင်း ပြုရန်အတွက် ဉာဏ်သွားသော တရားသူကြီးပီပီ ဦးအေးသွင်သည် သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် ခင့် အား စကားလမ်းခင်းပေးလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

“ကံဘဲဘက်မှာ နေတယ် ဝန်ထောက်မင်း၊ ဒါထက် ခင်တို့မေမေ အနိစ္စ ရောက်တာကော ဝန်ထောက်မင်း သိပြီးပလား”

“ဪ... အန်တီလည်း ဆုံးမှကိုး။ ဒါထက် ခင်တို့မေမေ ဘယ်တုန်း က ဆုံးသွားပါလိမ့်”ဟု မင်းကတော်ကို ပြောဆိုလျက်ရှိရာမှ ခင့်ကို လှမ်း၍ မေးလိုက် သည်။ ခင်၏မိခင်ကိုလည်း အန်တီဟု လေးလေးပင် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းပြုလိုက်သည်။

“ပြည်က ခင်တို့ဖေဖေ ပဲခူးကို ပြောင်းရတဲ့နှစ်ကပဲ ဆုံးပါတယ်”ဟု ခင်က ပြန်ပြောသည်။ ယခုတစ်ခေါက် ခင်၏စကားထဲတွင် အန်ကယ်မပါလာသည့်အတွက် ဦးအေးသွင်သည် တော်တော်ကလေး သက်သက်သာသာရှိသွားသည်။

“ဒါဖြင့် အခု ကံဘဲမှာ ခင်တို့သားအဖ နှစ်ယောက်တည်းပေါ့နော်”

“ဖေဖေ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာရကတည်းက ဒေါ်လေးလည်း ခင်တို့ သားအဖနဲ့ အတူတူလာနေပါတယ်”ဟု ခင်၏ စကားမပြတ်မီ “ဒေါ်လေးဆိုတာ ခုတင်က ကျွန်မပြောတဲ့ မာဂရက်တို့ ဆရာမ မမကြီးကိုပေါ့ ဝန်ထောက်မင်းရဲ့” ဟု ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကတော်က ဝင်ရောက် ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဪ... ဪ သားအဖ တူဝရီးသုံးယောက် အတူတူနေကြတာ ကိုး”ဟု ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအေးသွင်က ယခုမှ ရှင်းလင်းသဘောပေါက်သွား သကဲ့သို့ ပြောဆိုရင်း ပါးစပ်ထဲတွင် စေးထိုင်းထိုင်းဖြစ်လာသလို ရှိသောကြောင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ၍ မီးညှိလိုက်သည်။

ယင်းကဲ့သို့ စကားကောင်း၍ နေကြခိုက် ခပ်စောစောက ပုလိပ်ဝိုင်းတွင် သွားရောက်ညှိခံစကား ပြောဆိုနေသော ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးသည် ပျာယိး ပျာယာနှင့် ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် “အတွင်းဝန် ဦးဘထွန်းတို့လင်မယားကို သွားကြို

mgyoe.com

ရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦးလား မာမီ၊ ခုပဲ ရောက်လာကြတယ်”ဟု ၎င်း၏ မင်းကတော် အား အရေးတကြီး တိုက်တွန်းပြောဆိုလေသည်။ ၎င်း၏ မင်းကတော်ကို ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးမှ ခင့်ကို လှမ်း၍ကြည့်ရင်း-

“ဟင် ခင်တစ်ယောက်တည်းပါလား၊ ဆရာမ မမကြီးကော ပါမလာဘူးလား”ဟု မေးလိုက်သည်။

“မမကြီး ကျောင်းကအပြန် ခေါင်းကိုက်နေလို့တဲ့ ဒက်ဒီ”ဟု ခင့်အစား မင်းကတော်က ပြောကြားပြီးနောက် ဦးအေးသွင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ “ရုတ်တရက် ပြန်မသွားနဲ့ဦးနော် ဝန်ထောက်မင်း၊ ကျွန်မ ဝန်ထောက်မင်းအတွက် ပေးစရာ တာဝန်တစ်ခုရှိသေးလို့”ဟု ပြောဆိုမှာကြားခြင်း ပြုလေသည်။

“ပေးစရာရှိတဲ့ တာဝန်ကိုသာ ပေးပါ မင်းကတော်၊ ကျွန်တော် မပြန်သေးပါဘူး”ဟု ဦးအေးသွင်က ရှင်ရှင်ပျံ့ပျံ့ကြီး ပြန်၍ ပြောဆိုသည်။ ကတိလည်း ပေးလေသည်။ သူသည် ခပ်စောစောတုန်းကကဲ့သို့ကား မဟုတ်တော့ချေ။ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း အံ့ဩလောက်အောင် ပြောင်းလဲလျက်ရှိသည်။ ခပ်စောစောကမူ သူသည် အိမ်သို့ပြန်ရန် တကဲကဲ ပြုလုပ်နေသဖြင့် အိမ်ရှင်များက မနည်းကြီး ဖျောင်းဖျ ပြောဆိုထားရသည်။ ယခုတော့မူ ‘ကျွန်တော် မပြန်သေးပါဘူး’ဟု အာမဘန္တေခံလျက် ရှိလေသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်နဲ့ စကားပြောနေဦးနော် ဝန်ထောက်မင်း၊ ကျွန်မ ဦးဘထွန်းတို့လင်မယားကို သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”ဟု ဦးအေးသွင်အား ပြောဆိုမှာကြားထားခဲ့ပြီးနောက် “လာ ဒက်ဒီ၊ ဦးဘထွန်းတို့လင်မယားကို သွားနှုတ်ဆက်ကြရအောင်”ဟု ၎င်း၏ ဒက်ဒီကိုပါ ခေါ်ငင်၍ ထွက်သွားသဖြင့် မာဂရက်၊ ခင်နှင့် ဦးအေးသွင်တို့သုံးဦးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

(၄)

ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအေးသွင်သည် ဦးအောင်မင်းတို့ လင်မယား ထွက်သွားသဖြင့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါး၍ သွားသည်။ တရားဥပဒေနှင့် ဖြတ်ထုံးစာအုပ်များလောက်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားလာခဲ့သော လူတစ်ယောက်သည် ယခုအခါတွင် ဘယ်တုန်းကမျှ မထင်မှတ်ခဲ့သော စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့နေရပြီဖြစ်သဖြင့် တင်းမာခြောက်ခန်းနေသော တရားသူကြီး၏ နှလုံးသားသည် လန်းဆန်းပျော့ပျောင်း၍ လာသည်။ သူ၏မျက်နှာသည်လည်း ရုတ်တရက် သွေးရောင်များ

ယှက်သန်းကာ ကြည်လင်နုပျို၍ လာသည်။ သို့ရာတွင် လူပျိုဘဝနှင့် အလှမ်းဝေး လာခဲ့သည်မှာ ဆယ့်သုံးနှစ်ခန့်ရှိသွားပြီဖြစ်၍ သူ့စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသော မိန်းမပျို ကို အဘယ်သို့ စတင်ရမှန်း အစရှာ၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ယင်းသို့ အစ ရှာနေခိုက် “ခင်တို့ကို ခဏခွင့်ပြုပါဦးနော်၊ တခြားအသိမိတ်ဆွေတွေကို သွား နှုတ်ဆက်ချင်လို့ပါ” ဟု ခင်က ရုတ်တရက် ခွင့်တောင်းကာ မာဂရက်ကိုပါ ခေါ်၍ ထွက်သွားသဖြင့် မုဆိုးဖိုကြီးသည် မိမိကိုယ်ကို ပက်လက်လန်၍ ကျမသွားအောင် မနည်းကြီး အားပြုထားလိုက်ရသည်။

တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဦးအေးသွင်သည် အသက်ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နှင့် ခေတ်ဆန်ဆန် ချောမောလှပသော ခင့်အကြောင်းကို မိမိဘာသာ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်စွာ တွေးတောလို၍ အိမ်ဘေးဝရန်တာဘက်သို့ ထွက် လာခဲ့လေသည်။ ကျယ်ဝန်းသော ဧည့်ခန်းမကြီးဘက်ဆီမှ သက်ဆိုင်ရာဂြိုဟ်များ ကို ပင့်ဆောင်၍နေသော ဘုရားကိုးဆူ ဆရာကြီး၏ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်သံကိုကား ကြားနေရသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ခင်တစ်ယောက်ကလွဲ၍ အခြား ဘာကိုမျှ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိတော့သဖြင့် ဘုရားကိုးဆူ ဆရာကြီး၏အသံကိုလည်း မကြား တော့ချေ။ ဘုရားဖူး ကြွရောက်လာကြသော မင်းပရိသတ်တို့၏ ရယ်မောသံနှင့် စကားပြောဆိုသံများကိုလည်း မကြားတော့ချေ။ သူ၏ ညှိုးနွမ်းနေသော နှလုံးသား ကို လန်းဆန်းမြူးကြွလာအောင်လည်းကောင်း၊ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာအောင် လည်းကောင်း အဘယ်ပုံ အဘယ်နည်း ဆုပ်ကိုင်ဆော့ကစားသွားမှန်း မသိလိုက် ရသော ထိုမိန်းမပျိုကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။

တစ်စုံတစ်ရာကို စူးစိုက်မိလျှင် တစ်လောကလုံးကိုပင် မေ့လျော့တတ် သော ဦးအေးသွင်သည် ဝရန်တာတွင် တစ်ယောက်တည်း နာရီဝက်သာသာခန့် အချိန်ကုန်သွားသည်။ ထိုနာရီဝက်သာသာခန့်အတွင်း ဘုရားဖူး လာရောက်သူ အတော်များများ ပြန်သွားကြသည်ကိုပင် သူသည် မသိရှိလိုက်ပေ။ ယနေ့ည၌ အလှူအိမ်မှ မပြန်ရမီ နောက်ထပ်၍ ခင်နှင့်တွေ့ဆုံဖို့ နည်းလမ်းကို သူသည် စဉ်းစား လျက်ရှိသည်။ ခင့်ကို သူသည် အဘယ်ပုံ အဘယ်နည်းဖြင့် တွေ့ဆုံခြင်း ပြုနိုင်မည် နည်း။ ကျယ်ဝန်းလှသော ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး၏ အိမ်ကြီးအတွင်း၌ ထိုမိန်းမ ပျိုကို သူသည် မည်ကဲ့သို့ လိုက်လံရှာဖွေရမည်နည်း။ ကျန်ရှိနေသေးသော ဧည့်သည် များကို တိုးဝှေ့ဖယ်ရှားကာ လိုက်လံရှာဖွေခြင်းပြု၍ ကော သင့်လျော်ပါမည်လော။ ထိုမိန်းကလေးသည် စက်ရှင်တရားသူကြီးတစ်ဦး၏ သမီးပျိုကလေးဖြစ်၍ သူသည်

mgyoe.com

လည်း ရာဇဝတ်တရားသူကြီး တစ်ဦးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထင်တိုင်း လျှောက်လုပ်၍ ကား မဖြစ်သေးချေ။

နောက်ဆုံး၌ ခင်နှင့် လူချင်းစကားမပြောရသည့်တိုင်အောင် အနည်းဆုံး ခင့်မျက်နှာကလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကပဲ ကြည့်ရကြည့်ရ ယနေ့ညအဖို့ တော်ပါပြီ ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချကာ ဦးအေးသွင်သည် အိမ်အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်၍ လာသည်။ ခပ်စောစောက မျက်စိနောက်လောက်အောင် များပြားလှသော ဘုရားဖူး ပရိသတ်အနက် တစ်ဝက်သာသာခန့် ပြန်ကုန်ကြပြီဖြစ်၍ အနည်းငယ် ရှင်းနေသည်။ သူသည် ဧည့်ခန်းမကြီး၏ တံခါးပေါက်ဝတွင် ရပ်ကာ စားရင်းသောက်ရင်း ရယ်မော စကားပြောဆိုနေကြသော ပရိသတ်အတွင်း၌ ခင့်ကို ရှာဖွေလျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ခင့်ကို ရုတ်တရက် ရှာဖွေ၍ မတွေ့ချေ။ ခင်သည် ပြန်များသွားလေပြီလား၊ သူ၏ ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားပူပန်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ရုတ်တရက် စိတ်အားမလျှော့သေးဘဲ ပရိသတ်ထဲ၌ ခင့်ကို နောက်ထပ်၍ စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာဖွေနေပြန်သည်။ အားပြုစူးစိုက်ရသောကြောင့် မျက်လုံးများသာ ညောင်းသွားသည်။ ခင့်ကိုကား မတွေ့ရတော့ချေ။ သူသည် အားပျက်၍ သွားလေသည်။ သက်ပြင်းကိုလည်း ချလိုက်သည်။

ခင့်ကို ရှာဖွေ၍ မတွေ့ရတော့သဖြင့် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ဝရန်တာဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာမည်အပြုတွင် အိမ်ရှင်မင်းကတော်သည် ပရိသတ်အတွင်းမှ ရုတ်တရက်ထကာ သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ခပ်စောစောက မင်းကတော် မှာကြားထားသော စကားရှိသည့်အတိုင်း သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ မှာကြားပြောဆိုရန်အတွက် လာရောက်ခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွက်ဆကာ ဝရန်တာဘက်သို့ ထွက်တော့မည်ဆဲဆဲ ခြေလှမ်းကို ပြန်ရုပ်လိုက်ရသည်။

“ခုတင်က ဝန်ထောက်မင်း ပျောက်နေလို့ လိုက်ရှာလိုက်ရတာ ဝန်ထောက်မင်းရယ်” ဟု ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကတော်က ခပ်စောစောက ၎င်းပျောက်နေ၍ လိုက်ရှာရသောအကြောင်းကို စကားစလေသည်။

“ခေါင်းထဲမှာ နည်းနည်းမူးနောက်နောက်ဖြစ်လာလို့ ဝရန်တာဘက် ထွက်နေတာပါ မင်းကတော်၊ ကျွန်တော် ပြန်မပြေးနိုင်သေးပါဘူး”

“ဪ... လက်စသတ်တော့ ခင်နဲ့ မာဂရက်တို့ ဒါကြောင့် လိုက်ရှာလို့ မတွေ့တာကိုး။ အရေးပိုင်မင်းကတော် ခီလူတစ်ယောက် လူစည်လို့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ပြန်ပြေးပြီထင်တယ်လို့တောင် ပြောနေသေးတယ်”

“မင်းကတော်နဲ့ ဆရာတို့စကားကို ကျွန်တော်ဟာ လွန်ဆန်မယ့် လူတစ်

mgyoe.com

ယောက် မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ” ဟု ရာဇဝတ်တရားသူကြီးက သူ၏ ရည်ရွယ်မှန်းထားချက်နှင့် သူပြောဆိုရင်း ခပ်အုပ်အုပ်ကလေး ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခုပြောလိုက်တာ လောကဝတ်စကားကို ပြောတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တကယ်ပဲ ပြောတာလား ဝန်ထောက်မင်း” ဟု မင်းကတော်က သူ့စကားနှင့် သူ့ကို ပြန်၍ ချည်နှောင်ရန်အတွက် အတည်ပြုချက်ကို တောင်းဆိုရင်း ဦးအေးသွင်အား ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ကျောင်းသားဘဝတုန်းကတည်းက ဆရာအသိဆုံးပါ မင်းကတော်၊ စိတ်မချသေးရင် မင်းကတော်ကိုယ်တိုင် ဆရာ့ကို မေးကြည့်ပါဦးလား”

“ဒီလိုဆိုလည်း ယုံကြည်ရတာပေါ့ ဝန်ထောက်မင်းရယ်၊ နောက်တော့သာ အိအိအယ်အယ် မလုပ်ဖို့က ဝန်ထောက်မင်းရဲ့ တာဝန်နော်။ ဪ... ဒါထက် ဝန်ထောက်မင်း ကော်ဖီကလေးတစ်ခွက်လောက်မှကော မသောက်နိုင်တော့ဘူးလားဟင်”

“ညစာစားပြီးရင် နောက်ထပ် ဘာမှစားလို့ မဖြစ်လို့ပါ မင်းကတော်။ ဒါကြောင့် စောစောက ကျွန်တော် ဘာမှမစားမသောက်ပါရစေနဲ့လို့ ခွင့်တောင်းထားတာပါ”

“ဒါဖြင့် ဝန်ထောက်မင်း ပြန်ကောပြန်ချင်ပလားဟင်”

“ကျွန်တော့်ကို တာဝန်တစ်ခု ပေးစရာရှိတယ်ဆိုပြီး ခပ်စောစောက မင်းကတော် ပြောထားလို့ ကျွန်တော် စောင့်နေတာပါ” ဟု ရာဇဝတ်တရားသူကြီးက ပြန်လည်ပြောဆိုရင်း ၎င်း၏ လက်ပတ်နာရီကို မြှောက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုးနာရီခွဲသာသာခန့် ရှိလေပြီ။

“တာဝန်က မပေးမဖြစ်လို့ ပေးရပေမယ့် အားနာစရာတောင် ကောင်းနေပြီ ဝန်ထောက်မင်း”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မင်းကတော်၊ ခိုင်းစရာရှိတာသာ ခိုင်းပါ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝန်ထောက်မင်း အိမ်အပြန် ခုတင်က အန်ကယ်ဦးကျော်အောင်ရဲ့ သမီးကလေးကို ဝန်ထောက်မင်းကားနဲ့ တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားပေးပြီး သူတို့အိမ်ကို ပို့ပေးဖို့ ပြောမလို့ပါ”

ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအေးသွင်သည် နွားငတ် ရေကျသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် “စိတ်ချပါ မင်းကတော်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပို့ပေးလိုက်

ပါမယ်”ဟု သွက်သွက်လက်လက်ကြီး တာဝန်ယူလိုက်သည်။

“သူတို့အိမ်က ကားပျက်နေလို့ အလုပ်ရုံ ပို့ထားရတဲ့အတွက် စောစောက ကျွန်မတို့အိမ်က ကားနဲ့ပဲ သွားကြိုလာခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်က ကားနဲ့ လိုက်ပို့ လို့ဖြစ်ပေမယ့် ဘုရားဖူးလာရင်း ကားပျက်နေတဲ့ တခြားညွှန်သည် သုံးလေးဦးကို လိုက်ပို့နေရလို့ အိမ်က ကားကို စောင့်နေရရင် ည သိပ်နက်သွားမှာစိုးလို့ပါ ဝန်ထောက်မင်း”ဟု ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကတော်က အကျိုးအကြောင်း ရှင်းလင်း ပြောဆိုနေသည်။ သို့ရာတွင် ပို့ချလွန်းအားကြီး၍ ငမ်းငမ်းတက်ဖြစ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို ဤမျှ ဋီကာချဲ့ထွင် ရှင်းလင်းပြောပြနေရန် မလိုတော့ကြောင်း မင်းကတော်သည် အကဲဖမ်းမိပုံ မရပေ။

“ကျွန်တော့်အတွက် တာဝန်မကြီးပါဘူး မင်းကတော်၊ စိတ်သာချပါ” ဟု ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကလည်း စိတ်ချဖို့ အကြောင်းလောက်သာလျှင် တွင်တွင်ကြီး အာမာန္တ ခံနေသည်။

(၅)

ဘုရားဝတ်ပြုသော ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး၏ အိမ်ဝင်းအတွင်းမှ မိမိကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ထွက်လာရသောအခါ ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအေးသွင်လောက် ဤကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ကျေနပ်၍နေသူ တစ်ယောက် တလေမျှ မရှိတော့ဟု အောက်မေ့ရလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စက်ရှင် တရားသူကြီး ဦးကျော်အောင်၏ သမီးကလေး ခင်သည် သူနှင့်အတူ ကားရှေ့ခန်း တွင် ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်၍ လိုက်ပါလာသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြသေးဘဲ မော်တော်ကားသည် ရွှေတောင်ကြားထဲမှ ထွက်ကာ ဘောင်ဒရီလမ်းထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ဘောင် ဒရီလမ်းထိပ်သို့ ရောက်တော့မှ ခင်သည် ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားရင်း လိုက်ပါ၍လာ ရာမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ရုတ်တရက် သတိရလာသကဲ့သို့ မော်တော်ကားကို ခပ်နှေး နှေး ခပ်မှန်မှန်နှင့် ကူခြေရရ မောင်း၍နေသော ဦးအေးသွင်အား လှမ်း၍ကြည့်ရင်း “ဒါထက် အိုဒီကလုံး ရေပွေးများ ခုချိန်မှာ ဝယ်လို့ရပါဦးမလား ဝန်ထောက်မင်း” ဟု ခင်က မေးလိုက်သည်။

ခပ်စောစောက ဘုရားဝတ်ပြုသော အိမ်တွင် မိမိအား အန်ကယ်ဟု ခေါ် ခဲ့သည့်အတွက် မိမိအား အန်ကယ်ဟု ခေါ်ဝေါ်သော ကာယကံရှင်၏ ဖခင်ဖြစ်သူ

ကို မိမိက အန်ကယ် ပြန်ခေါ်၍ စကားလမ်းကြောင်း ပေးခဲ့သော ဦးအေးသွင်သည် အန်ကယ်ဟူ၍ နောက်ထပ်ခေါ်ဝေါ်ခြင်း မခံရသည့်တိုင်အောင် ဝန်ထောက်မင်း ဟု ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ခံရပြန်သည့်အတွက် များစွာ မကျေနပ်လှချေ။ သူ့အား ခင်က အစ်ကိုကြီးဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ်စေချင်သည်။ သို့ရာတွင် မိမိသည် ထိုမိန်းမပျိုထက် ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်မျှ ကြီးလျက် ထိုမိန်းမပျို၏ ဒေါ်လေးနှင့်မှ ကျောင်းနေဘက် ဖြစ်နေသည်ဆိုသော အချက်အလက်များကိုကား မေ့နေသည်။ ထိုအချက်အလက် များထက် ပိုမို၍ အရေးကြီးသော အချက်တစ်ချက်သည်ကား မိမိသည် ကလေး နှစ်ယောက်နှင့် မုဆိုးဖိုကြီးဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကို သတိမေ့နေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“ခုချိန်မှာ အိုဒီကလုံး ရေမွှေးများ ဝယ်လို့ရပါဦးမလား ဝန်ထောက်မင်း”
မိမိ၏မေးခွန်းကို ဖြေကြားခြင်း မပြုသေးသည့်အတွက် ခင်က ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေး မေးလိုက်ပြန်သည်။

“အိုဒီကလုံး ရေမွှေးကို ခု ညတွင်းချင်းသုံးဖို့ အရေးကြီးနေသလား ခင်”

“ခေါင်းကိုက်နေတဲ့ ဒေါ်လေးက မှာလိုက်လို့ပါ။ အိမ်မှာလည်း သုံးလေး ရက်လောက်ကမှ ပြတ်သွားတယ်”

“အရေးကြီးနေရင်လည်း မြို့ထဲ သွားရှာရင်တော့ ရကောင်းရမလား မပြောတတ်ဘူး”

“ဒေါ်လေးက ဝယ်ဖြစ်အောင် ဝယ်လာခဲ့ဖို့ ခင့်ကို မှာလိုက်လို့”

“ဒါဖြင့်လည်း မြို့ထဲကို မောင်းလိုက်မယ်နော်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဝန်ထောက်မင်း”

အောင့်သက်သက်နှင့်ပင် ဦးအေးသွင်သည် မြို့ထဲသို့ ကားကို မောင်းလာ ရသည်။ ဆူးလေဘုရားလမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ညဈေးတန်းဘက်သို့ ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှိမ့်ရင်း အိုဒီကလုံးရေမွှေး ရောင်းချမည့် ဆိုင်ကြီးဆိုင်ကောင်းကို ရှာဖွေရလေသည်။ စတိုးဆိုင် ခပ်ကြီးကြီး ခပ်ခုံခုံကို တွေ့လျှင် ခင့်ကို ကားပေါ်တွင် ထားခဲ့ပြီးနောက် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကိုယ်တိုင် ဆင်း၍ အိုဒီကလုံးရေမွှေး ရှိ၊ မရှိ မေးမြန်းစုံစမ်းရသည်။ ယင်းသို့ တစ်ဆိုင်တွင် မေး၍မရလျှင် ကားဆီသို့ ပြန် လာခဲ့ရပြီးနောက် ကားကို လှိမ့်ရင်း နောက်တစ်ဆိုင်ကို လိုက်လံရှာဖွေရပြန်သည်။ သို့နှင့် သုံးလေးဆိုင်မျှ ကားပေါ်မှဆင်း၍ ရှာဖွေသည့်တိုင်အောင် ခင့်ဒေါ်လေး အတွက် အိုဒီကလုံးရေမွှေးကို မရနိုင်သောအခါ ခင်သည် ဦးအေးသွင်အား တစ်ယောက်တည်း ဆင်းအရှာခိုင်းရသည်ကို ဦးအေးသွင်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်း

သွားသောအခါ ခင်သည် ကားပေါ်တွင် မနေရစ်တော့ဘဲ ဦးအေးသွင်၏နောက်သို့ ဆင်းလိုက်၍ သွားလေသည်။ ယင်းသို့ ခင်ပါ ဆင်းလိုက်သွားသောအခါတွင်မှ အဆင်သင့်၍ သွားလေသည်။

ဦးအေးသွင်သည် အိုဒီကလုံးရေမွှေး နှစ်ပုလင်းကို မှာယူပြီးနောက် ၎င်းကပင် ပိုက်ဆံပေးလိုက်သဖြင့် ခင်သည် နားမလည်နိုင်သော အမှုအရာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“တစ်ပုလင်းက ခင့်ဒေါ်လေးအတွက် တစ်ပုလင်းက ခင့်အတွက်”ဟု ပြောဆိုရင်း ဦးအေးသွင်က ရေမွှေးနှစ်ပုလင်းကို လှမ်းပေးနေသဖြင့် ခင်သည် ဘာပြန်ပြောရမည်ကို စဉ်းစား၍ မရတော့ချေ။ သို့ရာတွင် ရေမွှေးနှစ်ပုလင်းစလုံး ယူထားလိုက်မိပြီး ဖြစ်သည်။

ဦးအေးသွင်သည် လက်ပတ်နာရီကို မြှောက်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် “အချိန်မရှိတော့ဘူး ခင်၊ မြန်မြန်ကလေး ပြန်ကြမ္မာဖြစ်မယ်”ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆိုင်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသဖြင့် ခင်သည် ဦးအေးသွင် နောက်ပါးမှ ကပ်၍ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး လိုက်သွားရလေသည်။ လမ်းဘေးတွင် ရပ်ထားခဲ့ရသော ကားပေါ်သို့ အတက်တွင် “ဪ... ဝန်ထောက်မင်းပါကလား၊ ဟင် မင်းကတော်လည်း ပါသကိုး”ဟု အနားမှ ခပ်သုတ်သုတ် ဖြတ်၍ လျှောက်သွားသော ပုလိပ်အရာရှိ တစ်ဦးက နှုတ်ဆက်သွားသဖြင့် ဦးအေးသွင်ရော ခင်ပါ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်သွားကြသည်။ ထိုသို့ အထင်မှား၍ နှုတ်ဆက်သွားသူကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြရန်မှာလည်း ထိုသူသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ညဈေးတန်းမှ မော်တော်ကား ထွက်လာပြီးနောက် အတန်ကြာမျှ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် မကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်နေကြသည်။ မယားရဖူးသော မုဆိုးဖိုကြီးတစ်ယောက်အတွက် ယင်းကိစ္စမှာ များစွာမထောင်းတာလှသော်လည်း လင်ယူသားမွေးခြင်း မပြုဖူးရှာသော အပျိုစင်အတွက်မှာမူ ဦးခေါင်း မော်ဝံစရာ မရှိအောင် ဖြစ်နေသည်။ ရှုပ်ထွေးဆူညံလှသော ဆူးလေဘုရားလမ်း အဝိုင်းကြီးကို ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီးနောက် လူသူကင်းရှင်း၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော ခုံးတံတားကြီးပေါ်သို့ မော်တော်ကားသည် ရောက်ရှိလာတော့မှ မိမိတို့နှစ်ဦး၏အကြားတွင် တင်းကျပ်ကျပ်ဖြစ်နေသော အနေအထားကို လျော့ပါးချောင်ချိသွားစေရန် အတွက် “ခုတင်က နှုတ်ဆက်သွားတဲ့လူက အစ်ကိုကြီးတို့ရဲ့က အမှုလိုက် အင်စပက်

mg yoe . com

တော်ပဲ။ ဒီလူက ရန်ကုန်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်လေးငါးရက်လောက်ကမှ ပြုန်းခနဲ ပြောင်းလာရတဲ့လူမို့ အစ်ကိုကြီးမှာ အိမ်ထောင်ရှိမှန်း၊ မရှိမှန်း မသိလို့ တကယ် ထင်ပြီး နှုတ်ဆက်သွားတာနဲ့ တူတယ် ခင်”ဟု ဦးအေးသွင်က စတင်၍ ရှင်းလင်း ပြောပြလေသည်။ သို့ရာတွင် ခင်သည် ဦးအေးသွင်၏စကားကို နားထောင်ရုံမျှ နားထောင်လျက် ဘာမျှတော့ ပြန်မပြောချေ။ ထိုသို့ ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ နေလိုက် သည့်အတွက် ဦးအေးသွင်သည် ပိုမို၍ အနေကျပ်သလို ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် “ခင် စိတ်မကောင်းများ ဖြစ်နေသလားဟင်”ဟု ထပ်မံ၍ မေးလိုက်လေသည်။

“မသိလို့ အထင်မှားပြီး နှုတ်ဆက်တဲ့ကိစ္စအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ စရာမှ မဟုတ်ဘဲ ဝန်ထောက်မင်းရဲ့ ခင်တို့လို ခေတ်ပညာတတ် မိန်းကလေးတွေ အတွက် ဒီလိုကိစ္စတွေဟာ အသေးအဖွဲကလေးတွေပါ။ အရေးမကြီးလှပါဘူး”ဟု ခင်က ပြန်ပြောသည့်အတွက် စိတ်ထဲတွင် ချောင်ချိသွားသလို ရှိသော်လည်း မိမိ အား ဝန်ထောက်မင်းဟု ဆက်ဆံခေါ်ဝေါ်နေသေးသည့်အတွက် ရင်ထဲတွင် အောင့် သက်သက် ခံနေရသည်။ အန်ကယ်ဟု ခေါ်ဝေါ်ခြင်းပြုခဲ့ရာမှ ဝန်ထောက်မင်းဟု ရုံးသဘောဆန်ဆန် ပြောင်းလွှဲခေါ်ဝေါ်လျက်ရှိသော မိန်းမပျိုအား မိမိက အစ်ကို ကြီးဟု ခေါ်ဝေါ်လာအောင် အဘယ်သို့ ပြုလုပ်ရမည်နည်း။ ဦးအေးသွင်သည် တစ်ဖက်တွင် ထိုနည်းလမ်းကို ကြံဆလျက် ရှိလေသည်။ ထိုသို့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ထုတ်ကာ ကြံဆရင်း မော်တော်ကားသည် ရွှေဂုံတိုင်အဝိုင်းကြီးကို ကျော်လွန်မှန်း မသိ ကျော်လွန်လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် တရားခံတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို အပြစ်ပေး နိုင်ရန်အတွက် စီရင်ချက်ကို အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်၍ ရေးသားနိုင်ခဲ့သော ရာဇဝတ် တရားသူကြီးသည် ၎င်းအား ဝန်ထောက်မင်းဟု ခေါ်ဝေါ်ဆက်ဆံလျက်ရှိသော မိန်းမပျိုကိုမူကား မလှည့်တတ်၊ မပတ်တတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဉာဏ်တုံးလျက် ရှိလေသည်။

မော်တော်ကားသည် ဂွတ္တလိပ်လမ်းထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၍ ကံဘဲသို့ များစွာမဝေးလှတော့ချေ။ ဉာဏ်ဆင်နေသော တရားသူကြီးအတွက် အချိန်နှင့်ခရီး သည်လည်း များစွာမကျန်ရှိတော့ချေ။

“ဘာတွေများ ဒါလောက်စဉ်းစားနေသလဲဟင်၊ ဝန်ထောက်မင်း”ဟု ခင် က ဦးအေးသွင်အား ခေါင်းငဲ့၍ ကြည့်ရင်း အတန်ငယ် ရင်းနှီးလာသော လေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ဝန်ထောက်မင်းဟု ခေါ်ဝေါ်ခြင်းကို မကြိုက်၍ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ထုတ်နေသူအား ထပ်မံ၍ ဝန်ထောက်မင်းဟု ခေါ်ဝေါ်လိုက်ပြန်သည့်အတွက် ဝန်

.com

ထောက်မင်းသည် စိတ်ပျက်၍ သွားလေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် အခြား ဘာမှ လည်း မပြောတတ်တော့သဖြင့် 'ဝန်ထောက်မင်းဆိုတာ ရုံးသဘောဆန်လွန်းအား ကြီးနေလို့ အစ်ကိုကြီးကို ဝန်ထောက်မင်းလို့ နောက်ထပ်မခေါ်ဖို့ တောင်းပန်ပါရ စေလား ခင်'ဟု လူပြိန်းပြော ပြောလိုက်သည်။

ပညာရှိ ရာဇဝတ်တရားသူကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည့်အပြင် ၎င်းထက် လည်း အသက်ဆယ်နှစ်သာသာခန့် ကြီးရင့်သော လူကြီးတစ်ယောက်ကို များစွာ ကရုဏာသက်သွားသောအနေဖြင့် ခင်သည် အသံကလေးများပင် ထွက်လာအောင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှတော့ ပြောဆိုခြင်းမပြုချေ။

ဦးအေးသွင်သည် များစွာ အနေရကျပ်လျက် ရှိလေသည်။ သူသည် မဆုတ်သာ မတက်သာသော အခြေတွင်ရှိသော သူ့စကားနှင့် အနေအထားကိုလည်း စဉ်းစားမိသဖြင့် အနေရကျပ်ကျပ်နှင့်ပင် နှုတ်ပိတ်၍ ထားရသည်။ သို့နှင့်ပင် မော် တော်ကားသည် ကုက္ကိုင်းလမ်းခွဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ကုက္ကိုင်းလမ်းမကြီးတစ်လျှောက်တွင် အသွားအလာ ပြတ်၍နေသဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။ လေသည် တဖြူဖြူ တိုက်ခတ်နေသောကြောင့် လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် စီတန်းပေါက်ရောက်၍နေသော သစ်ပင်၊ ဝါးပင် များ၏ လှုပ်ရှားခြင်းသာ ရှိသည်။ ယင်းသို့ သာယာလှပ၍ ကြည်နူးဖွယ်ရာကောင်း သော ညတစ်ညတွင် မိမိ အင်မတန် နှစ်သက်မြတ်နိုးလျက်ရှိသော မိန်းမပျိုကလေး တစ်ဦးအား မိမိရင်ထဲ အသည်းထဲတွင် ဖြစ်ပျက်ခံစားနေရခြင်းများကို ပွင့်ပွင့်လင်း လင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်သည့်အတွက် ဦးအေးသွင်သည် မိမိကိုယ်ကို အားမလို အားမရ ဖြစ်နေသည်။ သူသည် နောက်ထပ်၍ အသက်ဆယ်နှစ်လောက် ပြန်ငယ်လိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ဆယ်နှစ်လောက် စော၍ မွေးထုတ်ခဲ့သော သူ့ ပိခင်ကို အပြစ်တင်၍ မဖြစ်တော့ချေ။ သူသည် မိမိ ရင်ဆိုင်နေရသော ပတ်ဝန်း ကျင်နှင့် မိမိရောက်ရှိနေသော အခြေအနေတို့ကို ပြေပြေပြစ်ပြစ် ရှော့ရှော့ရှုရှု ဖြစ်အောင် ဖန်တီးစွမ်းဆောင်နေရသည် မဟုတ်လော။

“ခင့်ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးရရုံနဲ့ မပြီးသေးဘဲ မြို့ထဲအထိ လိုက်ပြီး အိုဒီကလုံး ရေမွှေးပါ ဝယ်ပေးနေရလို့ စိတ်ညစ်သွားပလား ဦးအေးသွင်”ဟု ၎င်းတို့နှစ်ဦး၏ အကြားတွင် စိုးမိုးနေသော တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်း၍ ခင်က ရုတ်တရက် မေးမြန်း လိုက်သည်။ ယင်းသို့ ခင်က စတင်၍ မေးမြန်းခြင်းပြုလိုက်သော စကားထဲတွင် 'ဦးအေးသွင်'ဆိုသော နာမ်တစ်လုံးမှလွဲ၍ ရာဇဝတ်တရားသူကြီးအတွက် အခြား

mgyoe.com

ဘာမျှ ကန့်ကွက်စရာမရှိပေ။ ထိုကန့်ကွက်ရန်မရှိသော ဉာဏ်သည်ပင် လက်ဦးက နာမ်စားဖြစ်ကြသော အန်ကယ်နှင့် ဝန်ထောက်မင်းတို့ထက်စာလျှင် များစွာ ခံသာ လျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် “ဒါလောက်အတွက်နဲ့ကတော့ အစ်ကိုကြီးအဖို့ စိတ်ညစ် စရာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”ဟု ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းရင်း သူသည် ဣန္ဒြေရရ ပြန်၍ ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်ပြောတာလားဟင်၊ အစ်ကိုကြီး”ဟု ခင်က ဒက်ခနဲ ပြန်၍ မေး လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အစ်ကိုကြီးဟု ခေါ်ခြင်းခံလိုက်ရသော ရာဇဝတ်တရားသူကြီးသည် မိမိ၏နားကိုပင် ကောင်းစွာ မယုံကြည်နိုင်သေးသကဲ့ သို့ “ခင်ပြောလိုက်တာ ဘာ”ဟု သေချာသည်ထက် သေချာအောင် မေးလေသည်။ “ဪ... ခင့်အတွက်နဲ့ အစ်ကိုကြီး စိတ်မညစ်ပါဘူးဆိုတာ တကယ်လားလို့ အစ်ကိုကြီးကို မေးလိုက်တာပါ”ဟု ခင်က ‘အစ်ကိုကြီး’ အင်မတန် ဆာနေသော သူအား အစ်ကိုကြီးဓာတ်စာကို နှစ်လုံးမျှ ဆင့်၍ ကျွေးလိုက်သည်။ ဤသို့ ခင်က ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ကလေး ပြောဆိုလိုက်သည်ကို ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ပြောဆိုမှန်း သိလျက်နှင့်ပင် ဦးအေး သွင်သည် များစွာကျေနပ်၍ သွားလေသည်။ သူသည် အသံကလေးများ ထွက်လာ အောင်ပင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။ သို့နှင့် ကံဘဲသို့ ကားသည် ရောက်ရှိ၍ လာ သည်။

ခင်တို့ နေထိုင်သော ခြံကြီးအတွင်းသို့ မော်တော်ကား ဝင်ခါနီးတွင် “ခင့် အတွက် ခုလောက် ဒုက္ခခံလို့ အစ်ကိုကြီးလို့ ခေါ်ပေးတာနော်။ ဒီပြင်လူတွေရှေ့ မှာတော့ မခေါ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ခုကတည်းက ကြိုတင်ပြီး ပြောထားမယ်”ဟု ခင်က ပြောဆိုလိုက်သဖြင့် ဦးအေးသွင်သည် များစွာကြည်နူး၍ သွားလေသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းအား အန်ကယ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဝန်ထောက်မင်းဟူ၍လည်းကောင်း အမျိုး မျိုး ခေါ်ဝေါ်ခြင်းပြုခဲ့ရာမှ ယခုနောက်ဆုံး ‘အစ်ကိုကြီး’ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ပြုလိုက် ပြန်သော မိန်းမပျိုသည် လူကောင်ကသာ ကြီးနေသော်လည်း ကလေးစိတ် ကောင်း စွာ မကင်းစင်သေးသည့်အကြောင်းကို ရာဇဝတ်တရားသူကြီး လုပ်စားနေသူသည် အနည်းအကျဉ်းမျှ ရိပ်မိသိရှိပုံမရချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူကိုယ်တိုင်က လည်း ထိုမိန်းမပျိုနှင့်မခြား ကလေးအကြီးစားတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသေးတာ ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ခင်တို့အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ညဆယ်နာရီခွဲခန့်မျှ ရှိနေပြီဖြစ်၍ အိမ်မှ လူကြီးများဖြစ်ကြသော ခင်၏ ဖခင်နှင့်ဒေါ်လေးတို့သည် အိမ်တံခါးဝမှ စိုးရိမ်

mgye.com

ပူပန်စွာဖြင့် စောင့်မျှော်ကြိုဆိုလျက် ရှိကြသည်။ ခင်၏ဒေါ်လေး မမကြီးဆိုသူမှာ လည်း တူမဖြစ်သူ အချိန်နှင့် ပြန်၍မရောက်သဖြင့် ခေါင်းကိုက်ရောဂါ ပျောက်ကင်းသွားဟန် တူသည်။ ခင် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာလျှင် ဆင်းလာချင်း “မိုးချုပ်လှ ချည်လားဟဲ့ အခင်၊ အစ်ကိုကြီးတို့ မမတို့က အဖော်တစ်ယောက်တလေမှ ထည့်မပေးလိုက်ဘဲ ဒရိုင်ဘာနဲ့ ဒီအတိုင်း ပို့လိုက်တဲ့လား”ဟု အသက်သုံးဆယ်ခန့် ရှေးခေတ်အပျိုကြီးဆန်ဆန်ဖြစ်သော ခင်၏ဒေါ်လေးက အရေးတကြီး ဆီး၍ မေးလေသည်။ ထို့နောက် ၎င်း မတွေ့မမြင်ဖူးသော မော်တော်ကားနှင့် သားသားနားနား ခုံခုံညားညားရှိလှသော မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာကို လှမ်း၍ အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေသည်။

ခင်က အနည်းငယ် နောက်ကျရသောကိစ္စနှင့် ၎င်းအား ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် လိုက်၍ ပို့ဆောင်ပေးသော ဒရိုင်ဘာအကြောင်းကို သွက်သွက်လက်လက် ရှင်းပြလိုက်သောအခါမှ လူကြီးများသည် အကြောင်းစုံကို ရေရေလည်လည် သိရှိသွားပြီးလျှင် ခင်အား သူ့ကားနှင့်သူ လိုက်ပို့ပေးရုံမျှမက အိုဒီကလုံး ရေမွှေးနှစ်ပုလင်းကိုပင် လက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ဝယ်ခြမ်းပေးလိုက်သော ရာဇဝတ် တရားသူကြီး ဦးအေးသွင်ကို ဝိုင်းဝန်း၍ ကျေးဇူးတင်စကားများ ပြောဆိုပြီးနောက် အိမ်အတွင်းသို့ ခေတ္တခဏလောက်မျှ ဝင်ထိုင်၍ ကော်ဖီပူပူကလေးတစ်ခွက်လောက် သုံးဆောင်ဖြစ်အောင် သုံးဆောင်သွားရန်အတွက် အတင်းအဓမ္မ ဖိတ်မန္တက ပြုကြလေသည်။ နဂိုကမှ ဝင်ချင်၊ ထွက်ချင်နေသော ဦးအေးသွင်အတွက် တစ်ခါတည်း အံ့ကိုက်၍လည်း သွားလေသည်။

ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်ရန်ကိစ္စအတွက် အလွန်ဆုံး ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်ခန့်မျှသာ ကြာလိမ့်မည် ဖြစ်သော်လည်း ဦးအေးသွင်သည် ခင်တို့အိမ်၌ နာရီဝက်သာသာခန့်မျှ အချိန်ကုန်သွားလေသည်။ ခင်သည် ဦးအေးသွင် သောက်ရန်အတွက် ကော်ဖီပန်းကန်ကို လာရောက် ချထားပေးပြီးနောက် နောက်ထပ်၍ အိမ်ထဲမှ ပြန်ထွက်မလာတော့ချေ။ ဦးကျော်အောင်နှင့် မမကြီးတို့ကသာ ၎င်း၏ဧည့်သည်ကို လက်ခံစကား ပြောဆိုကြရလေသည်။ ဦးအေးသွင်သည် ဦးကျော်အောင်နှင့် ပြည်တွင် အမှုထမ်းခဲ့ရစဉ်က ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ဆယ်မိနစ်ခန့်မျှ ပြောဆိုပြီးနောက် မမကြီးနှင့်လည်း စစ်ကြီးမဖြစ်ပွားမီက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၏ ရှေးဟောင်းအဖြစ်အပျက်များနှင့် ကျောင်းနေဘက်များအကြောင်းကို ဆယ်မိနစ်သာသာခန့်မျှ ပြောဆိုလေသည်။ ထိုသို့ လူကြီးများနှင့် လူကြီးစကား ပြောဆိုနေရ

ရင်းက လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားသော ခင့်ကို ထွက်လာနိုး ထွက်လာနိုးနှင့် သူသည် မကြာခဏ အိမ်အတွင်းဘက်သို့ လှမ်း၍ လမ်း၍ ကြည့်မိသည်။ သို့ရာတွင် ရာဇဝတ် တရားသူကြီး၏ မရွှေခင်တစ်ယောက် သူ့အခန်းထဲက ခုတင်ထက်တွင် တရားရှုး နှင့် အိပ်မောကျနေသောအဖြစ်ကိုကား ထိုတရားသူကြီးသည် မသိရှာချေ။ အိမ်သို့ ပြန်ရန် အထဲတွင် ဦးကျော်အောင်နှင့် မမကြီးတို့က ၎င်းတို့အိမ်သို့ ရင်းရင်းနီးနီး ဝင်ထွက်ရန်အကြောင်း ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုကြသည်ကိုပင် ဦးအေးသွင်သည် မကြား တစ်ချက် ကြားတစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ခင်ထွက်လာလိမ့်နိုးနိုးနှင့် အိမ် အတွင်းသို့ မသိမသာ စောင်းငဲ့၍ ကြည့်ရင်းသာ ကားပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့ရသည်။

“ကျွန်မတူမ အရှူးအပေါက်လေးကို ခုလို ဂရုတစိုက် လိုက်ပို့ပေးတဲ့အတွက် အများကြီးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုအေးသွင်၊ ကျွန်မတို့အိမ်ကိုလည်း မကြာမကြာ လာလည်နိုင်ပါတယ်ရှင်” ဟု ကားကို စက်နှိုးပြီးစီး၍ ထွက်လာခါနီးဆဲဆဲတွင် မမ ကြီးက ရာဇဝတ်တရားသူကြီးအား ကျေးဇူးတင်စကား ထပ်မံပြောဆိုရင်း ၎င်းတို့ ၏အိမ်သို့ မကြာမကြာ လာရောက်လည်ပတ်ဖို့အတွက်လည်း ရေငတ်သူပမာ တတွတ်တွတ် မှာကြားလိုက်လေသည်။

(၆)

ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်း ရာဇဝတ်တရားသူကြီးဘဝမှ ထိုညက မော်တော် ကား ဒရိုင်ဘာ ဘဝသို့ပင် ကူးပြောင်းခဲ့ရရုံမျှမက အိုဒီကလုံး ရေမွှေးကိုပါ မြို့ထဲသို့ ကိုယ်တိုင်လိုက်၍ ဝယ်ပေးနေရသောကြောင့် ဦးအေးသွင်သည် ည (၁၁) နာရီခွဲ သာသာခန့်လောက်မှ အင်းလျားမြိုင်သို့ ပြန်၍ ရောက်လေသည်။ ဤကဲ့သို့ သား ဖြစ်သူ မိုးမချုပ်စဖူး ချုပ်နေသောကြောင့် စိတ်ပူနေဟန်ရှိသော ၎င်း၏မိခင်ကြီးက “မင်းဟာက မိုးချုပ်လှပါပကောလားကွယ်၊ အမေဖြင့် ဘာများဖြစ်နေပါလိမ့်ဆိုပြီး ပူလိုက်ရတာကွယ်” ဟု ဆီးကြို၍ မေးသဖြင့် “ကံဘဲက အသိတစ်ယောက်အိမ် ဝင် နေလို့ မိုးချုပ်သွားတာပါ အမေ။ ဒါထက် အမေ့မြေးတွေကော အိပ်ကုန်ကြပလား” ဟု ၎င်း၏ မိုးချုပ်ခြင်းအကြောင်းကို အဘွားကြီး စိတ်အေးချမ်းသွားအောင် ဖြေ ကြားရင်း ကလေးများအကြောင်းသို့ အာရုံလွှဲပြောင်းပေးလိုက်သည်။

“မင့်သားက မောင်မောင်လေးက ဆယ်နာရီလောက်အထိ ဖေဖေ့ကို မကန်တော့ရသေးလို့ မအိပ်ချင်သေးဘူးဆိုပြီး တကျည်ကျည်လုပ်နေလို့ အမေ့ မနည်းကြီး ချောသိပ်ရတယ်ကွယ်။ နောက် ခုလို မိုးချုပ်အောင် မလည်ပါနဲ့ သား

mgyoe.com

ရယ်”ဟု အဘွားကြီးက မိဘတို့၏ ဝတ္တရားအတိုင်း သတိပေး ပြောဆိုခြင်းပြုပြီးနောက် သူ့မြေးများနှင့်အတူ အိပ်စက်သော အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

အဝတ်အစားများ လဲပြီးနောက် မီးပိတ်ကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သောအခါ (၁၂) နာရီထိုးသွားခဲ့လေပြီ။ ခါတိုင်း (၁၀) နာရီဆိုလျှင် အိပ်ပျော်လေ့ရှိသဖြင့် ယခုညတွင် (၁၂) နာရီထိုးပြီးမှ အိပ်ရာဝင်သောကြောင့် အိပ်ရာထက်သို့ရောက်လျှင် အိပ်ပျော်သွားလိမ့်မည်ဟူသော အထင်နှင့် ဦးအေးသွင်သည် ခေါင်းအုံးထက်သို့ ခေါင်းကို ချခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အထင်နှင့် လက်တွေ့ကား တခြားစီဖြစ်နေသည်။ တောင်နှင့်မြောက်ကဲ့သို့လည်း ဖြစ်နေသည်။ သူ၏မျက်လုံးများသည် မှောင်ကြီးထဲ၌မှာပင် ကြောင်စီစီဖြစ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရာထက်တွင် ဟိုစောင်းသည်စောင်းနှင့် (၁၂) နာရီသာ ခွဲသွားသည်။ အိပ်၍ ကား မရချေ။ အိပ်၍မရသဖြင့် သူသည် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေသည်။ ခင်မာတူးနှင့် မောင်မောင်လေးတို့ မေမေ ဆုံးပြီးခါစ သုံးလေးလလောက်အထိ အိပ်မပျော်သော ရောဂါသည် ယနေ့ညမှ ၎င်း၏ အိပ်ရာထက်သို့ အဘယ်ပုံ အဘယ်နည်း ပြန်၍ အလည်အပတ် ရောက်ရှိလာရသနည်း။ တကယ်ဆိုတော့ ယနေ့ည ဘုရားကိုးဆူ ဝတ်ပြုသောအိမ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော မိန်းမပျိုကလေးက သူ့ကို ခြောက်လှန့်ဖမ်းစားထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ရောဂါသည်သည် မိမိရောဂါ၏ အကြောင်းရင်းကို မသိချေ။

အိပ်ရာထက်တွင် နာရီဝက်သာသာခန့် ကြာ၍မျှ အိပ်ပျော်ခြင်းမရှိသော အခါ ခင်သည် သူ့ခြင်ထောင်အတွင်းသို့ ပြုန်းခနဲ ဝင်လာသည်။ ထို့နောက် မထိတရီ စသည်၊ ပမာမခန့်လုပ်သည်၊ တောင်ကလိ မြောက်ကလိ လုပ်သည်။ ဤသို့ နေ၍ထိုင်၍ မဖြစ်အောင် ခင်က အမျိုးမျိုး ကလိနေသော်လည်း ဦးအေးသွင်သည် ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့်ခံ၍ အိပ်ရာထက်တွင် ပေကတ်နေလေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် ပေကတ်၍ ခံလေ ငယ်ရွယ်သော ခင်က ဦးအေးသွင်အား မခံနိုင်သည်ထက် မခံနိုင်အောင် ကလိလေ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ချွေးများ ပြန်လျက်ရှိလေသည်။ ယင်းသို့ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ချွေးပြန်နေသည့်တိုင်အောင် ခင်က သူ့ကို မကလိနိုင်စေရန်အတွက် ဦးအေးသွင်သည် စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံ၍ အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားကြည့်လေသည်။ ထိုသို့ကြိုးစားနေခိုက်ခင်၏ မခိုးမခန့် ရယ်မောသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ခေါင်းမြီးခြုံထားသော စောင်ကို ခွာချကာ ထထိုင်လိုက်မိသည်။ ထိုသို့ အိပ်ရာထက်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်စဉ်

အိမ်ဦးခန်းရှိ တိုင်ကပ်နာရီကြီး၏ နာရီပြန် တစ်ချက်တီးသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အိပ်ရာထက်တွင် နေ၍ မဖြစ်တော့သဖြင့် သူသည် ဆင်းလာခဲ့ရပြီးလျှင် မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လေကောင်းလေသန့်ကို ရရှိစေရန်အတွက် ခေါင်းရင်းမှ ပြတင်းပေါက်ကိုလည်း သွား၍ ဖွင့်လိုက်သည်။ အလင်းရောင်နှင့် လေကောင်းလေသန့်ကို ရရှိသဖြင့် စောစောကထက် နေသာထိုင်သာ ရှိလာသည်။ နောက်ကျိမူးဝေ၍နေသော ဦးခေါင်းသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင်လာသည်။ သို့ရာတွင် အိပ်ရာထက်သို့ကား ပြန်မတက်ဝံ့တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းရင်း ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် အဆင်သင့်ချထားသော ပက်လက်ကုလားထိုင်ထက်တွင် လှဲကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီးနောက် ခပ်အေးအေးဖွာရင်း တိမ်တိုက်များကဲ့သို့ ရွှေလျားနေသော ဆေးလိပ်မီးခိုးများကို ငြိမ်သက်စွာ ငေးမော၍ စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေမိသည်။

မည်သူ့ကိုမျှ ငဲ့ကွက်စောင့်ဆိုင်းခြင်း မပြုတတ်သော အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားလျက်ရှိရာ စီးကရက် တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် မီးခိုးနှင့် ပြာဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားသည်နှင့်အမျှ ညသည် နက်သည်ထက် နက်၍ လာလေသည်။ သို့ရာတွင် အိမ်ဦးခန်းဘက်ရှိ တိုင်ကပ်နာရီကြီးက သူ၏ ဝတ္တရားအတိုင်း အချိန်ကို မှန်မှန်ကန်ကန် အချက်ပေးလျက် ရှိသည့်တိုင်အောင် ဦးအေးသွင်သည် နာရီပြန်နှစ်ချက်တီးသွားခဲ့သည်အထိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ထက်မှ မထသေးချေ။ စင်စစ်သူသည် မထနိုင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော လူကြီးမိဘတို့က ရှေးဦးအစဉ်အလာအတိုင်း သူတို့သင့်လျော်မည်ထင်၍ စီစဉ်ကြသောကြောင့် ဦးအေးသွင်သည် ခင်မာတူးနှင့် မောင်မောင်လေးတို့၏ မိခင်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ရသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ငါးနှစ်သာသာခန့် ပေါင်းသင်းလိုက်ကြရပြီးနောက် ကလေးနှစ်ယောက်သာလျှင် ရလာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ထိုမိန်းမသည် ၎င်း၏နှလုံးသားကို မြူးကြွလှုပ်ရှားလာအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပေ။ ဝတ္တရားအရ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းမျိုးလောက်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးနှင့် လင်မယားပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်း စသည်တို့၏ အရသာကို ဦးအေးသွင်သည် မသိခဲ့ချေ။ သံပတ်ပေးထားသော နာရီ၏ချိန်သီးလှုပ်ရှားသွားလာနည်းမျိုးကဲ့သို့သာ ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်သက် ရလာသည်နှင့်အမျှ လင်မယားပေါင်းသင်းကြရသောအလုပ်သည် ငြီးငွေ့စရာကောင်းလာသည်။

ကလေးများ၏မိခင် ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် သူသည် ငါးနှစ်ကျော်မျှ မှုဆိုးဖိုဘဝနှင့် နေထိုင်လာခဲ့ရပြီးလေပြီ။ ထိုအချိန်ကာလအတွင်း ဦးအေးသွင်သည် အပေါင်းအသင်း အဆက်အဆံ နည်းပါးသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်တိုင် အောင် အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုသော ရွေးချယ်ထိုက်သော မိန်းမများကိုလည်း တွေ့တန်သလောက် တွေ့ခဲ့သည်။ ခင်မင်နီးစပ်ကြသော မိတ်ဆွေများနှင့် သားချင်းပေါင်းဖော်များထဲကလည်း သူ့အား ရဲရဲဝံ့ဝံ့မဟုတ်သည့်တိုင်အောင် မထိတထိ စပ်ကြ ဟပ်ကြသေးသည်။ သို့ရာတွင် မိမိ၏နှလုံးသားထဲမှ နှစ်နှစ်ကာကာနှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မရှိလှသောကြောင့် မိမိကိုယ်ကို နောက်ထပ် ဒုက္ခမပေးတော့ဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်လာခဲ့သည်။ တော်ရုံသင်ရုံသဘောကျသော မိန်းမများကို တစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စဆိုသလို တွေ့ခဲ့ရသော်လည်း ကလေးများနှင့် မိခင်တို့ကိုပါ ထည့်သွင်းစဉ်းစားလိုက်သောအခါ စိတ်ပျက်ခဲ့ရသည်သာ များလေသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်း၏မိခင်ကြီး အသက်ရှည်သရွေ့ ကာလပတ်လုံးနှင့် ကလေးများကို လက်မလွတ်ရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုပြဿနာကို လုံးလုံးမစဉ်းစားတော့ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချကာ အိမ်နှင့်ရုံး၊ ရုံးနှင့်အိမ်လောက်တွင်သာ မိမိ၏အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ယနေ့ည ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီး၏အိမ်၌ ကပ်လျှံသော ဘုရားကိုးဆူသို့အသွားတွင် ကြာမြင့်စွာ ငြိမ်သက်၍ နေသဖြင့် အသေကောင်နှင့် မခြား အေးစက်တောင့်တင်းနေသော ၎င်း၏နှလုံးသားကို သွက်သွက်ခါ၍ သွားအောင် လှုပ်ရှားဆော့ကစားလိုက်သော မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦးအား မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ခဲ့ ဆုံခဲ့ရလေပြီ။ သူ၏နှလုံးသားသည် ရင်တွင်း၌ အဏုမြူပုံး ပေါက်ကွဲသလို ပေါက်ကွဲ၍နေပြီဖြစ်သဖြင့် သူသည် အိပ်၍ မရတော့ချေ။ ထိုသို့ တရကြမ်းပေါက်ကွဲနေသော အဏုမြူပုံးကို ဆော့ကစား၍ သွားသူက ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းမပေးမချင်း သူသည် ပြန်လည်အိပ်ပျော်နိုင်တော့မည်လည်း မဟုတ်ချေ။

တိမ်တိုက်များကဲ့သို့ ရွှေ့လျားနေသော ဆေးလိပ်မီးခိုးများကို ငြိမ်သက်စွာ ငေးမော၍ ကြည့်ရင်း အိပ်မပျော်နိုင်သည့် အခြားအကြောင်းကို ဦးအေးသွင်သည် လေးလေးနက်နက် ပူပန်တွေးတောနေမိသည်။ မျှော်လင့်ခြင်း ကင်းသော်လည်း လူသည် အသက်ရှင်နေနိုင်လျက် အိပ်ပျော်ခြင်းကင်းသောအခါတွင် လူသည် သေဆုံးရမည်ဖြစ်သည့်အကြောင်းကို ကောင်းစွာ နားလည်ထားသော ရာဇဝတ်တရားသူကြီးသည် မိမိ၏ဘဝကို အဘယ်သို့ ဖန်တီးဦးမည်နည်း။

ကလေးများ၏ မိခင်ဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားပြီးသည့်နောက် မိမိကိုယ်ကို နောက်ထပ်၍ ဒုက္ခမပေးလိုတော့သဖြင့် အသက်အရွယ် ငယ်ငယ်နှင့်ပင် လွတ်နိုင် သမျှ လွတ်အောင် ကြီးစွာသော သတိ ဝီရိယဖြင့် ထိန်းသိမ်းနေထိုင်လာခဲ့သော ဦးအေးသွင်သည် ခင်ဆိုသော ခေတ်ဆန်ဆန် ချောမောလှပသည့် မိန်းမပျိုကလေး နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပြီးနောက် မိမိကိုယ်ကို ဆက်လက် စောင့်ထိန်းနိုင်ပါဦးမည်လော။ မုဆိုးဖိုကြီးဘဝဖြင့် ငါးနှစ်ကျော်ကျော်မျှ မိမိကိုယ်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ချုပ်တည်း ထိန်းသိမ်းလာခဲ့ရသည့်အလျောက် ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းခြင်း ပြုရန်အတွက် အားအင် ကော ကျန်ရှိပါသေး၏လော။

ခင်သည် ငယ်ရွယ်သူကလေးမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဦးအေးသွင်ထက် ဆယ်နှစ် ကျော်ကျော် ငယ်၏။ မိမိထက် များစွာငယ်ရွယ်သော မယားကလေးနှင့် ရေရှည် ခရီး ချီတက်ရာဝယ် တက်ညီလက်ညီ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။ မိမိ၏ မိခင်၊ သားသမီး စသည်တို့နှင့်ကော အဆင်ပြေနိုင်ပါမည်လော။ မိမိနှင့်သာ ပေါင်းသင်းရမည်ဖြစ် သော်လည်း မိမိနှင့် ဆက်စပ်နေသောသူများကိုလည်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်းမပြု ၍ မဖြစ်ချေ။ သို့ရာတွင် ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအေးသွင်၏ နှလုံးသားသည် ရင်တွင်း၌ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလျက်ရှိလေပြီ။ နှလုံးသား၏ ပြင်းထန်လှသော ရုန်းကန် လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အဆုံးအဖြတ်ကို ပြုတတ်သော ဦးနှောက်အတွင်း၌ပင် သွေးတိုး မမှန်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ထိုညက မိုးလင်းလုခါနီးမှ ဦးအေးသွင်သည် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေ သည်။ သူသည် ဖွင့်ထားသောမီးနှင့် ခေါင်းရင်း ပြတင်းပေါက်တို့ကိုပင် ထ၍ မပိတ် မိချေ။ ခုတင်ထက်သို့လည်း ပြန်မတက်မိတော့ချေ။ ပက်လက်ကုလားထိုင်ထက် တွင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ယင်းသို့ ဦးအေးသွင် စတင်၍ အနေပျက်၊ အထိုင်ပျက် ဖြစ်လာခြင်းကို ပထမဆုံး ရိပ်မိသိရှိသူမှာ ၎င်းအား မွေးထုတ်လိုက်သော မိခင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

အခန်း | J

(၁)

ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအောင်မင်းတို့၏အိမ်၌ ပြုလုပ်သော ဘုရား ကိုးဆူကပ်ပွဲမှ ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက် ပထမဆုံး ရုံးအားရက်ဖြစ်သော တနင်္ဂနွေနေ့ ၌ အနောက်ပိုင်း ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအေးသွင်သည် အခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေသည်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် ကုန်ကြွေးမရနိုင်လောက်အောင်လည်း ဖြစ်နေသည်။ အခါတိုင်း ရက်အားသော တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် သူသည် အိမ်ဝင်း အတွင်းမှ အခြား ဘယ်သို့မျှ ထွက်တတ်သူ မဟုတ်ချေ။ ရုံးအလုပ်နှင့် သက်ဆိုင် သော စာရွက်စာတမ်းများကိုဖြစ်စေ၊ စုံထောက်ဝတ္ထုများကိုဖြစ်စေ ဖတ်ရှုခြင်းအား ဖြင့်လည်းကောင်း သို့မဟုတ် သားသမီးကလေးများနှင့် အိမ်ဝင်းအတွင်း၌ အတူ လျှောက်၍ ကစားခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း အချိန်ကို ကုန်လွန်စေလေ့ရှိသူတစ်ဦး သာ ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းနှင့် အပေါင်းအသင်းများဖြစ်ကြသော တရားသူကြီးများ၊ ရှေ့နေရှေ့ရပ်များနှင့် ရဲအရာရှိများက အိမ်အတွင်းမှ ထွက်ရန် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဆွယ်ကြသော်လည်း သူသည် ရုပ်ရှင်ကိုပင် အိမ်မှထွက်၍ ကြည့်တတ်သူမဟုတ် ချေ။ သားသမီးများနှင့် အိမ်ကို အလွန်တရာခင်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်လေ သည်။

မယားဆုံးပြီးကတည်းက အိမ်ထဲတွင် ကုပ်လှသော သားဖြစ်သူအား

အညောင်းအညာများ မိကုန်မည်စိုးသော မိခင်လုပ်သူက ရုံးအားရက်များတွင် အလည်အပတ်ထွက်ဖို့ပင် တိုက်တွန်းပြောဆိုခြင်း ပြုခဲ့ရသည်အထိ အိမ်၌ စွဲမြဲသူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မိမိ၏ ကျန်းမာရေးအတွက် အိမ်ဝင်းအတွင်း၌ လမ်းလျှောက် ခြင်းနှင့် ကြိုးခုန်ခြင်းကို ဝီရိယရှိရှိဖြင့် ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။

ယင်းကဲ့သို့ အိမ်၌ စွဲမြဲသူတစ်ယောက်သည် ယခုအပတ် ရုံးအားရက်၌ ဂနာမငြိမ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ နံနက်လင်း၍ အိပ်ရာမှ နိုးလာကတည်းက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် ကုန်ကြွေးမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ခင်က သူ့အား ဘာမှ ပြောဆိုမှာကြားခြင်း မပြုလိုက်သည့်တိုင်အောင် ခင်၏ဒေါ်လေးဖြစ်သူ ဆရာမ မမကြီးက ၎င်းတို့အိမ်မှ ထွက်လာခါနီးတွင် “ကျွန်မတို့အိမ်ကိုလည်း မကြာမကြာ လာလည်နိုင်ပါတယ်ရှင်”ဟု ရေငတ်သူပမာ တတွတ်တွတ် မှာကြားခဲ့သည်မဟုတ် လော။ စက်ရှင်တရားသူကြီးဟောင်း ဦးကျော်အောင်ကလည်း အားလပ်သော ရုံး ပိတ်ရက်များတွင် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို အပျင်းပြေ ပြောဆိုခြင်းပြုရန် အတွက် လာရောက်လည်ဖို့ မှာကြားလိုက်သေးသည် မဟုတ်လော။ စင်စစ် လူချင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးသာ သိကျွမ်းခြင်း မရှိခဲ့သော်လည်း စစ်ကြီးမဖြစ်ပွားမီက ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်တွင် အတူပညာသင်ကြားခဲ့ဖူးသော ဆရာမ မမကြီးနှင့် စကားပြောဆို ရန်အတွက် သူ့အနေနှင့် များစွာထက်သန်ခြင်းနှင့် စိတ်ဝင်စားခြင်းတော့ မရှိလှ ပေ။ မမကြီးက စိတ်အားထက်သန်၍ စိတ်ဝင်စားခြင်း ရှိသည်။ မရှိသည်ဆိုသော အချက်ကိုကား သူသည် အရေးထားမိပုံ မရချေ။ ထို့အတူ ဦးကျော်အောင်နှင့်လည်း သူသည် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များအကြောင်းကို ပြောဆိုခြင်းပြုရန်အတွက် တက်ကြွခြင်းလည်း မရှိပေ။ အထက်ပါ လူကြီးနှစ်ဦးနှင့် စကားပြောဆိုခြင်းမှာ သူ့အတွက် မလွဲသာ မရှောင်သာ၍ ပြောဆိုခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ သူ စိတ်အား အထက်သန်ဆုံးနှင့် စိတ်အဝင်စားဆုံးမှာ ခင်တစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ သူသည် ခင်ကိုသာ တွေ့ချင်သည်။ စကားပြောဆိုချင်သည်။ တတ်နိုင်လျှင် ခင်နှင့် နှစ်ယောက် တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် အေးအေးချမ်းချမ်း အချိန်ကုန်လွန်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုဘူတာသို့ ဆိုက်ရန်အတွက် ခင်၏ဖခင်နှင့် ဒေါ်လေးတို့၏ ဘူတာ စဉ်များ ကို သူသည် လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦးပီပီ ကုန်ကြွေးရရ ဖြတ်ကျော်ခြင်း ပြုရလိမ့် မည်။ ကြမ်းပိုးဆန်ဆန် နောက်ဖေးပေါက်နှင့် ဖြတ်လမ်းက လိုက်၍ မသင့်လျော် ချေ။

နံနက်စာကို ခါတိုင်းထက် နာရီဝက်ခန့် စော၍ စားပြီးနောက် သူသည်

အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ခြင်း ပြုလေသည်။ အခါတိုင်း မုဆိုးဖို တရားသူကြီး တစ်ဦးပီပီ အရောင်ခပ်ရင့်ရင့်နှင့် အကွက်ခပ်ကျဲကျဲ အဝတ်အစားများကိုသာ ဆင်မြန်းလေ့ရှိသော ဦးအေးသွင်သည် ယခုအခါတွင် အရောင်ခပ်နုနှင့် အကွက် ခပ်စိပ်စိပ် အင်္ကျီလုံချည်များကို ပြောင်းလွှဲဝတ်ဆင်ခြင်း ပြုလေသည်။ ဆံပင်ကို လည်း ကာလသားကလေးများ ရှုံးလောက်အောင် သေသေချာချာနှင့် ပိပိရိရိ ဖြီး သည်။ မှန်ကြီးထဲတွင်လည်း မိမိကိုယ်ကို အခေါက်ခေါက်အခါခါကြည့်ရင်း ရုတ် တရက် စိတ်ကူးထဲတွင် ပေါ်လာသော သီချင်းကလေးတစ်ပုဒ်ကို လေချွန်မိသည်။

အပျိုအိမ်သို့ သွားရောက်လည်ရန်အတွက် ဦးအေးသွင် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း လာသောအခါ အိမ်သူအိမ်သား အားလုံးအတွက် အဆန်းတကြယ်ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ဦးဘုရားခန်းတွင် ပန်းများလဲလှယ်နေသော ၎င်း၏မိခင်သည် ဘာမျှ ပြောဆို မေးမြန်းခြင်း မပြုသော်လည်း သားဖြစ်သူ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်လာပုံကို ငေးမော၍ ကြည့်နေသည်။ အိမ်တွင် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးနေကြသော ဦးအောင်နှင့် ဒေါ်ရင်တို့ လင်မယားကလည်း ထမင်းစားခန်းမကြီးတွင် လုပ်စရာကိုင်စရာရှိသော အိမ်၏ ဝေယျာဝစ္စများကို လုပ်ကိုင်၍နေကြရာမှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ကုတ် ကာ မသိမသာ အကဲခတ်လျက် ရှိကြသည်။ အိမ်အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းဘက်တွင် အင်္ဂလိပ်ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်မှ အရုပ်များကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေကြသော ကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် သူတို့အဖေ မုဆိုးဖိုကြီး လူပျိုလုပ်၍ ဆင်းလာသည်ကို လှမ်း၍ မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ထက်ငါ ပြေးလွှား၍ လာကြသည်။ “ဖေဖေ ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်၊ မောင်မောင်လေးလည်း လိုက်မယ်”ဟူ၍ သားငယ် က ခြေသလုံးကို အတင်းဖက်တွယ်ရင်း ပြောဆို၏။ “သမီးလည်း လိုက်မယ်နော် ဖေဖေ”ဟု သမီးအကြီးကလည်း လက်တစ်ဖက်ကို ဟီးလေးခို၍စီးရင်း တတွတ် တွတ် ပြောဆိုနေ၏။ ယင်းသို့ သားကလေး၊ သမီးကလေးများက မိမိသွားမည့်လာမည့် လမ်းခရီးတွင် ကန့်လန့်ကန့်လန့် ဖြစ်နေတော့မှ ဦးအေးသွင်သည် မိမိ၏ဘဝကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားမိလေသည်။ မိမိလုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ များစွာ သက်သာ လွယ်ကူလှမည့် လုပ်ငန်းမဟုတ်သည့် အကြောင်းကိုလည်း လှမ်း၍ မြင်လိုက်မိသည်။ သို့ရာတွင် အိပ်စက်ခြင်းလည်း မပြုနိုင်၊ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နှင့် ဣန္ဒြေရရလည်း မနေနိုင်လောက်အောင် ရင်တွင်း၌ ထကြွလျက်ရှိသော မိမိ၏ရောဂါကို ကုစားခြင်း မပြုလျှင်လည်း မဖြစ်တော့၍ မိမိသွားမည့် လမ်းခရီးတွင် ကန့်လန့်ခံနေသော သားကလေး၊ သမီးကလေးများကို ဦးအောင်၊ ဒေါ်ရင်တို့ လင်မယားနှင့်အတူ

ချော့မော့နှစ်သိမ့်၍ ထားခဲ့ပြီးနောက် ကားဂိုထောင်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့ရလေသည်။

(၂)

ကံဘဲဘက်ရှိ အငြိမ်းစား စက်ရှင် တရားသူကြီး ဦးကျော်အောင်၏ အိမ်သို့ ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအေးသွင် ထွက်မလာမီကပင် ရန်ကုန်ခရိုင် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကတော် ဒေါ်ခင်မိုးသည် နာရီဝက်သာသာခန့်မျှ စော၍ ရောက်ရှိနေသည်။ ဒေါ်ခင်မိုးသည် ဦးအောင်မင်းအား အထက်တန်းအရာရှိကြီးများနှင့် လူကြီးလူကောင်းများတို့ တရားဝင် လောင်းကစားခြင်း ပြုလျက်ရှိကြသော ကျိုက္ကစံမြင်းပွဲသို့ ပို့ထားခဲ့ပြီးနောက် ၎င်းတို့ မင်းကတော်များ အချင်းချင်း ချိန်းထားသော ဟောလီးဝတ်နှင့် ပိုကာဝိုင်းတစ်ခုသို့ ဆက်လက်မသွားမီ ဆရာမ မမကြီးနှင့် တွေ့လို၍ ခေတ္တခဏ ဝင်ရောက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ခင်တို့သားအဖကား အိမ်တွင် မရှိကြချေ။ မသွားလျှင် မတော်လှသော အသိမိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ မင်္ဂလာဆောင်သို့ ပြင်ပြီးခါစ အိမ်မှ မော်တော်ကားနှင့် ခပ်စောစောကပင် ထွက်သွားကြသဖြင့် အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးတွင် ဆရာမ မမကြီးနှင့် အိမ်ထမင်းချက်ရန်နှင့် တိုးတိုးဖော်ရရန်ခေါ်ထားသော အဒေါ်ကြီးတို့သာရှိသည်။ ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးကတော် ဒေါ်ခင်မိုး မော်တော်ကားနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ပြုန်းခနဲ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် မမကြီးသည် အိမ်ဖော်အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် ထမင်းစားသောက် ပြီးစီးကြ၍ နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းတွင် သင်ကြားခြင်းပြုရန် အတွက် သင်ခန်းစာများကို ပြင်ဆင်နေခိုက် ဖြစ်လေသည်။

မမျှော်လင့်သော ဂုဏ်သရေရှိ ဧည့်သည်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာသဖြင့် မမကြီးသည် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ဖော်အဒေါ်ကြီးကို ကတိုက်ကရိုက် ရေခွေးအတည်ခိုင်းပြီးနောက် မိမိကိုယ်တိုင် ကော်ဖီဖျော်၍ တိုက်နေသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုလို၍ တကူးတကန့် ဝင်လာခဲ့ရသော ဒေါ်ခင်မိုးသည် စိတ်မရှည် နိုင်တော့သကဲ့သို့ “လာ ထိုင်စမ်းပါဦး မမကြီးရဲ့၊ ကော်ဖီထက် အရေးကြီးတာ ပြောစရာပါလာလို့ပါ” ဟု လှမ်း၍ ပြောဆိုလိုက်တော့မှ များစွာ ရိုးသားသိမ်မွေ့သော မမကြီးသည် ဒေါ်ခင်မိုး၏အနီးတွင် လာ၍ ထိုင်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဒေါ်ခင်မိုးက မိမိအား မည်ကဲ့သို့ အရေးကြီးသောကိစ္စကို ပြောဆိုလို၍ အထိုင်ခိုင်းနေသည့်ကို

ကား အနည်းအကျဉ်းလောက်မျှ ရိပ်မိပုံလည်း မရချေ။ ရှေးအပျိုကြီးနှင့် ကျောင်း ဆရာမကြီးပီပီ ရိုးပုံထိုင်းပုံ ရလေသည်။

“ဒါထက် မသိလို့ မေးစမ်းပါရစေဦး မမကြီးရယ်၊ ဟိုတစ်နေ့က မမတို့ အိမ်မှာ ဘုရားကိုးဆူ ကပ်တုန်းက မာဂရက်နဲ့ ကားလွတ်ပြီး အခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ တကယ်ပဲ ခေါင်းကိုက်နေလို့ မလိုက်လာတာလား၊ ဒါမှမဟုတ်ဘဲ အပျိုကြီးပီပီ လူတောတိုးရမှာ ရှက်နေ ကြောက်နေလို့များလားဟင်”ဟု ဒေါ်ခင်မှီက ရင်းနှီး ပွင့်လင်းစွာ မေးမြန်းလိုက်သည်။

“အို. . . မမကလည်း ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ။ ဘုရားပွဲမလုပ် ခင် တစ်ပတ်လောက်က မမ ကြိုပြောထားလို့ ကျွန်မ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးထားသားပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီညနေကတော့ ခေါင်းမထူနိုင်လောက်အောင် ကိုက်နေလို့ အခင်တစ်ယောက်တည်း လွတ်လိုက်ရတာပါ မမရယ်”

“မမကြီးကသာ ခေါင်းကြပ်ကြပ်ကိုက်နေ၊ မမကဖြင့် တစ်ယောက်တည်း လှော်လိုက် ခတ်လိုက်ရတာ။ ဟိုလူကတောင် ဘယ်လိုအောက်မေ့သွားမလဲတော့ မသိဘူး”

“အို. . . မမကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာပါလိမ့်”ဟု အပျိုကြီး ပီပီ ဆရာမ မမကြီးက ဦးခေါင်းကို မဖော်ရဲဘဲ ခပ်အုပ်အုပ် ပြန်ပြောသည်။

“မယ်မင်းကြီးမက အဲဒီလိုသာ ကြပ်ကြပ်ဟန်လုပ်နေ၊ တစ်နေ့ ငှက်ပျော တုံးနဲ့ သွားနေရမယ်နော်”

“အို. . . မမကလည်း ပြောတော့မယ်၊ နားရှက်စရာကြီး”

“ရှက်တတ်ရင် လင်မရတတ်ဘူးလို့ ပြောသံဆိုသံများကော မကြားဖူး ဘူးလားဟင် မမကြီး” လင်ယူသားမွေးဖူးသော ဒေါ်ခင်မှီက အသက် (၃၀) အထိ ဟိုင်းကောင်းနေသော အပျိုကြီးအား ပတ်ကြမ်းတိုက်လိုက်သည်။

“အို. . . မမကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေပြန်တာပါလိမ့်”

“အဲဒီညကကော လူချင်း တွေ့လိုက်ကြသေးသလားဟင် မမကြီး၊ မမ ကဖြင့် သူတို့အချင်းချင်း တွေ့ဖူး၊ မြင်ဖူးသွားအောင် ကြံဖန်ပြီး မရောက်ရောက် အောင် လွတ်လိုက်ရပါသေးတယ်ကွယ်”

“အခင်ကို ပြန်ပို့ပေးရင်း အိမ်ထဲကိုလည်း ခဏဝင်ထိုင်သွားလို့ စကား နည်းနည်းကျဉ်းကျဉ်း ပြောလိုက်ရသေးတယ် မမ” မမကြီးက မရဲတရဲနှင့် ပြန်၍ ပြောလေသည်။ သို့ရာတွင် ဦးခေါင်းကိုကား မထောက်ဝံ့သေးချေ။

mg y o e . c o m

“လူပုံလူပန်းကို သဘောကျရဲ့လား၊ ဘယ်လိုများ သဘောရသလဲဟင် မမကြီး” ခရိုင်ရာဝတ်တရားသူကြီးကတော်ကတော့မူ ၎င်း၏ ဇာတ်ကွက် ခပ်မြန်မြန် လည်နိုင်အောင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ပတ်တိုက်လျက် ရှိလေသည်။

“အို မမကလည်း အခုမှ လူချင်းတွေဖူး၊ မြင်ဖူးရုံလောက် ရှိသေးတာ၊ ဒါတွေကို ဘယ်စဉ်းစားလို့ ရပါဦးမလဲ”

“ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ မုဆိုးဖိုလို့သာဆိုပေမယ့် လူကတော့ ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်ကွယ်။ မမတို့အိမ်က လူကတော့ သူ့လူကို အင်မတန် ချီးမွမ်းနေတယ်။ အဘက်ဘက်က ရေပက်မဝင်အောင် တော်တဲ့လူလို့တောင် ပြောတယ်”

“အစ်ကိုကြီးကတော့ လူတစ်ဖက်သားကို အင်မတန် ချီးမွမ်းခဲ့တာပဲ မမ၊ ခုလိုသာ အစ်ကိုကြီးက ချီးမွမ်းတယ်ဆိုရင်တော့ ဒီလူဟာ တော်တော်ကို တော်တဲ့ လူတစ်ယောက်မို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“သူ့ဘက်က မုဆိုးမ အမေကြီးနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက် ပါတာကလွဲလို့ တခြားဘာမှပြောစရာ မရှိပါဘူးကွယ်။ အပျော်အပါးတို့ အသောက်အစားတို့ဆိုတာကို ထားလိုက်ဦး။ အိမ်ထဲကတောင် အိမ်အပြင်ထွက်တတ်တဲ့ လူစားမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောသံဆိုသံ ကြားဖူးတယ်”

“လက်စသတ်လိုက်တော့ မမကလည်း ဟိုလူ့ဘက်ကကိုး။ အစက ကျွန်မဘက်ကများလားလို့ အောက်မေ့နေတာ။ ခုမှ ကျွန်မ လူပေါင်းများမှန်း သိတော့တယ်” ဟု မမကြီးက အနည်းငယ် ရဲတင်းသလိုရှိလာ၍ ရယ်သလို မောသလို ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကြားထဲက မစားရ မသောက်ရဘဲနဲ့တော့ မမ အထင်အလွဲမခံပါရစေနဲ့ မမကြီးရယ်၊ ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေး မမကတော့ ကြားထဲက နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ကောင်းဖို့အတွက် စေတနာအရိုးခံနဲ့ ဆောင်ရွက်ပေးနေတာပါကွယ်”

“တော်စမ်းပါ မမရယ်၊ ကဲ... ဒီကိစ္စ အသာထားပြီး ကော်ဖီကလေး ပူတုန်း သောက်လိုက်စမ်းပါဦး” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မမကြီးက ကော်ဖီပန်းကန်ကို အတင်းထိုးပေးနေသဖြင့် ဒေါ်ခင်မို့သည် လှမ်းယူလိုက်ရလေသည်။ သို့ရာတွင် လက်ထဲသို့ရောက်နေသော ကော်ဖီကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မသောက်နိုင်သေးဘဲ “မမကြီးနဲ့ မောင်အေးသွင်ဆိုရင် သိပ်လိုက်မှာပဲလို့ မမတို့အိမ်က လူကတောင် မကြာမကြာ ချီးမွမ်းနေတဲ့ အကြောင်းတောင် ပြောရဦးမယ်” ဟု ဆက်လက်ပြောဆိုပြီးမှ ကော်ဖီကို တဖြည်းဖြည်း သောက်လေသည်။

“ပုံကဖြင့် မြင်တောင်မမြင်ရသေးဘူး၊ အစ်ကိုကြီးက သံပရာသီးချည်နေ ပြီတဲ့လား မမရဲ့” ဟု ပြန်ပြောရင်း ရိုးအသော ဆရာမ မမကြီးသည် ကလေးသူငယ်မ ကလေးတစ်ယောက်လို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလျက်ရှိလေသည်။

အိမ်ရှင်တည်သော ကော်ဖီကို သောက်၍ ပြီးစီးသောအခါ ချိန်းထားသော ပိုကာဝိုင်းကို နောက်မကျလိုဟန်တူသော ဒေါ်ခင်မှီသည် ထိုင်ရာမှ ထလေသည်။ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို သောက်ပြီးနောက် ဖင်နွေးအောင်မှ မထိုင်နိုင်သော ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးကတော်အား များစွာ မကျေနပ်လှသော အမူအရာဖြင့် “မမကဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောမယ် ကြံကာရှိသေး၊ ပြန်တော့မှာက အရင်ကိုး” ဟု မမကြီးက လှမ်း၍ အပြစ်တင်လေသည်။

“အဖိုးအခမရတဲ့ သူများအလုပ်ကို ခုလောက်သာ လုပ်ပေးနိုင်တော့မပေါ့ ကွယ်။ ကိုယ့်အတွက် နေ့တွက်ကိုက်တဲ့အလုပ်လည်း မလုပ်လို့ ပြီးသေးတာမှမဟုတ် ဘဲ” ဟု ရယ်မောကာ ပြောဆိုရင်း ထွက်ရန် ပြင်လေသည်။

“ခု မမ ဘယ်အိမ်က ဝိုင်းကို သွားဦးမလို့လဲဟင်”

“အတွင်းဝန် ဦးဘထွန်းကတော်တို့ အိမ်ကိုလေ၊ ကနေ့ ချိန်းထားတဲ့ဝိုင်း ရှိတယ်။ လူလည်း တော်တော်စုံတယ်။ မင်းကြီးကတော် ဒေါ်ခင်တင့်တို့ သားအမိ လည်း လာလိမ့်မယ်”

“မမတို့အလုပ်က တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းပဲလား မမရယ်”

“တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့တွင် ဘယ်ကမလဲ၊ နေ့တိုင်းလိုလိုဖြစ်တယ်”

“ယောက်ျားတွေ ရုံးသွားနေတုန်း မမတို့ကလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းက အလုပ်လုပ်ကြတယ် ဆိုပါတော့လေ”

“မမကြီးလည်း မင်းကတော်ဖြစ်တော့မှ မမတို့ဝိုင်းထဲကို သွင်းရဦးမယ်”

“တော်စမ်းပါ မမရယ်”

“မမတို့ဝိုင်းတွေက တော်ရိလျော်ရိဝိုင်းတွေ မဟုတ်ဘူး မမကြီး၊ အောက် ထစ် ပြန်တမ်းဝင် အရာရှိကတော်တွေလောက်မှ ဝင်ခွင့်ပြုတာ”

ယင်းသို့ ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးကတော်နှင့် ဆရာမ မမကြီးတို့ မင်းကတော်တို့ တတ်အပ်သော အဋ္ဌာရသ ပညာရပ်များအကြောင်းကို ပြောဆို နေကြခိုက် ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအေးသွင်ကိုယ်တိုင် မောင်းလာသော မော်တော် ကားကလေးသည် အဆင်သင့် ဖွင့်၍ထားသော ဝင်းတံခါးမှ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ အရှိန်သတ်ကာ တဖြည်းဖြည်း လှိမ့်ဝင်လာသည်ကို စကားပြောဆိုနေကြသော

ညွှန်ခန်းဘက်ဆီမှ ဆီး၍ မြင်လိုက်ကြရသဖြင့် ဒေါ်ခင်မိုးသည် မမကြီးအား မသိ
 မသာ လက်ကုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ‘ပြောနေဆိုနေတုန်း ဝန်ထောက်မင်းတောင် ပြန်
 ရောက်လာပါပကောလား မင်းကတော်’ ဟု မကြားတကြား နောက်ပြောင်ပြောဆို
 လိုက်သည့်အတွက် အထီးဆိုလျှင် ယင်ထီးပင် အနားခံရဖူးဟန်မတူသော ဆရာမ
 မမကြီး၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် သွေးရောင်များဖြင့် ယှက်ဖြာ၍ သွားလေသည်။
 “ကြားသွားလို့ ရှက်စရာကြီး မမရယ်” ဟု မတိုးမကျယ် ပြန်၍ ပြောလိုက်သဖြင့်
 “ကိုယ့်ဆီကို တန်းတန်းမတ်မတ်လာနေတဲ့ အမဲကိုမှ ထိအောင်မပစ်နိုင်ရင်တော့
 ငတ်ဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့” ဟု ဒေါ်ခင်မိုးက ထပ်မံ၍ နောက်ပြောင်လိုက်ပြန်လေ
 သည်။

မော်တော်ကားစက်ကို ပိတ်ထားခဲ့ပြီးနောက် အိမ်ပေါ်၌ အခြားညွှန်သည်
 တစ်ဦး ရောက်ရှိနေမှန်းကို သိရှိသော်လည်း မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိရှိသေးသော
 ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဦးအေးသွင်သည် ခြေလှမ်းခပ်မှန်မှန်နှင့် ဣန္ဒြေရရ တက်
 လာသည်။ အိမ်အပေါ်သို့ရောက်တော့မှ “ဪ... ဝန်ထောက်မင်းပါလား၊ ရုံး
 အားရက်မို့ မမကြီးဆီ လာလည်တယ်ထင်ပါရဲ့” ဟု ဒေါ်ခင်မိုးက မျက်နှာထား
 ခပ်တည်တည်ထား၍ မထေ့တထေ့ကလေး နှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့် ဦးအေးသွင်သည်
 ခြေလှမ်းများ ရုတ်တရက် တန့်သွားပြီးလျှင် မျက်နှာလည်း အနည်းငယ် ပျက်သွား
 သည်။

“လာ... လာ ဝန်ထောက်မင်း၊ ကျွန်မလည်း ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ပြန်တော့
 မယ့်ဆဲဆဲ ဝန်ထောက်မင်းရောက်လာတာနဲ့ အဆင်သင့်ပဲ” ဟု ပြောဆိုပြီးနောက်
 ဒေါ်ခင်မိုးသည် မမကြီးအား မျက်စိတစ်ဖက်ကို မှိတ်ပြထားခဲ့ပြီးနောက် အိမ်ပေါ်မှ
 ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ဆင်းလာခဲ့သည်။ ယင်းသို့ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကတော်
 ဒေါ်ခင်မိုး အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားပြီးနောက် ၎င်း၏မော်တော်ကား ခြံထဲမှ ပြန်၍
 ထွက်သွားသည်အထိ အရှက်ကြီးနေသော ဆရာမ အပျိုကြီးနှင့် မုဆိုးဖို တရားသူကြီး
 တို့သည် တစ်ဦး၏မျက်နှာကိုလည်း တစ်ဦးက မကြည့်ဝံ့ မကြည့်ရဲ။ စကားလည်း
 မပြောဝံ့ မပြောရဲလောက်အောင်ဖြစ်ကာ အတန်ကြာမျှ ကြောင်စီစီကြီးဖြစ်၍ ကျန်
 ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

□
 (၃)

“ထိုင်လေ ဦးအေးသွင်” ဟု အိမ်ရှင်ပီပီ မမကြီးကပင် စ၍ ညွှန်ခန်းလယ်

mgyoe.com

တွင် ထိုင်စရာ ရှာမတွေ့သေးသူတစ်ဦးကဲ့သို့ မတ်တတ်ကြီး ရပ်၍ နေသော ဧည့်သည် အား အထိုင်ခိုင်းရလေသည်။ သည်တော့မှပင် ဦးအေးသွင်သည် နီးရာ ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ဝင်၍ ထိုင်လေသည်။ ယင်းသို့ သူ့နေရာနှင့်သူ ထိုင်မိသည်တိုင်အောင် လည်း ရာဇဝတ်တရားသူကြီးသည် အနည်မထိုင်သေးချေ။ သူ၏ အတွင်းစိတ်ဓာတ် မတည်ငြိမ်မှုကို ကျီးကန်းတောင်းအမှောက်ခံရသလို ဖြစ်နေသော သူ၏မျက်လုံး များက ဖော်ပြလျက် ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှင်လည်း ဖြစ်နေသည့်အပြင် ကျောင်းဆရာမလည်း လုပ်ကိုင်လျက်ရှိနေသော မမကြီးကပင် လူပျိုပေါက် လူပျို ရှိုင်းကလေးများထက် အခြေဆိုး အနေဆိုးဖြစ်နေသော မုဆိုးဖိုကြီး ဦးအေးသွင် အား မျက်လွှာပင့်၍ အကဲခတ် ကြည့်ရှုရင်း “အစ်ကိုကြီးနဲ့ အခင်တို့ သားအဖတော့ မြို့ထဲက မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုကို သွားနေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြန်ရောက်ဖို့တော့ နီးနေပါပြီ”ဟု စကားရှာ၍ ပြောဆိုခြင်း ပြုရလေသည်။

“ဘယ်သူမင်္ဂလာဆောင်များလဲဟင် မမကြီး” နေသာထိုင်သာ ရှိလာအောင် မမကြီး၏စကားစကို လိုက်၍ ဦးအေးသွင်က စိတ်ဝင်စားခြင်းရှိသော အမူအရာ ဖြင့် မေးဖော်ရလာသည်။

“ကိုအေးသွင်တော့ သိမလား မပြောတတ်ဘူး၊ သေသွားတဲ့ ဝတ်လုံတော် ရ ဦးကျော်ရင်ရဲ့သား ကိုတင်ကျော်နဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ နည်းပြဆရာမလုပ်နေတဲ့ မြမြမူတို့ မင်္ဂလာဆောင်ပေါ့။ မြမြမူကတော့ စစ်ကဲကြီး ဦးမင်းဒင်ရဲ့ သမီးလေ”

“ဝတ်လုံ ဦးကျော်ရင်ရဲ့သား ကိုတင်ကျော်ဆိုတာ အမြတ်တော်ကြေး ဝန်ထောက် ကိုတင်ကျော်ပဲ မဟုတ်လားဟင်၊ မမကြီး”

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုအေးသွင်၊ အခု ရန်ကုန်ကို ပြန်ပြောင်းလာရတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ”

“ဒါထက် ကိုတင်ကျော် စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက တစ်ခါလက်ထပ်သေးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ကောလိပ်မှာပဲ ရှိသေးတယ်။ ကွန်တီနင်တယ် မှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လက်ထပ်တာကိုတောင် သတိရနေသေးတယ်”

“အဲဒီတုန်းက ကိုတင်ကျော်နဲ့ လက်ထပ်တဲ့ မခင်နွဲ့ ဆုံးသွားတာ ဘာကြာ သေးလို့လဲ ကိုအေးသွင်၊ တစ်နှစ်သာသာကလေးပဲ ရှိလိမ့်ဦးမယ် ထင်ပါရဲ့” မယား အရိုးမဆွေးမီ နောက်မယားယူသော ကိုတင်ကျော်၏အပေါ်၌ များစွာမကျေနပ် ချင်သော အမူအရာဖြင့် မမကြီးက ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကိုတင်ကျော်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က ကျောင်းမှာတုန်းကတည်းက

mgyoe.com

အင်မတန် ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲဗျ။ ကျွန်တော် လူသစ် အဖြစ်နဲ့ ကျောင်းကိုရောက်တဲ့နှစ်မှာ ကိုတင်ကျော်က ဝိဇ္ဇာတန်းကို ရောက်နေလို့ လူချင်းတော့ သိပ်မကျွမ်းကြပေမယ့် သိတော့သိကြပါတယ်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်နေကြရာမှ တဖြည်းဖြည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနိုင်ဆိုနိုင်ကြသော အခြေသို့ ရောက်ရှိလာ ကြသည်။

“ဪ... ဒါထက် ကိုအေးသွင်၊ နေ့လယ်နေ့ခင်းဘက် ဘာသောက် တတ်သလဲဟင်၊ အအေးသောက်သလား၊ အပူသောက်သလား”ဟု မမကြီးက အိမ်ရှင် ဝတ္ထုရားအတိုင်း မေးမြန်းလိုက်သည်။

“အိမ်မှာတော့ လက်ဖက်ရည်ပဲ သောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မနက်စာစားလာခဲ့တာ ဘာမှမကြာသေးလို့ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ဦး မမကြီး”

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီးနဲ့ အခင်တို့ ပြန်လာတော့မှပဲ တူတူသောက်တာပေါ့ နော် ကိုအေးသွင်”

“ကောင်းပါတယ်”

“ဒါထက် နုနုဆုံးတာ ဘယ်လောက်ရှိသွားပြီလဲ ကိုအေးသွင်”ဟု ၎င်း၏ သေဆုံးသွားသော မယားကို ရင်းရင်းနှီးနှီးနှင့် နုနုဟု ခေါ်ဝေါ်ကာ မမကြီးက မေးမြန်းလိုက်သည့်အတွက် ဦးအေးသွင်သည် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ မမ ကြီးကို ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။ မမကြီးသည် နုနုကို သိသလော၊ ဘယ်တုန်းက သိကျွမ်းခြင်းဖြစ်သနည်း၊ ထိုအချက်ကို သူသည် ဆက်စပ်စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“စိန်မေရီမှာ ကျွန်မနဲ့ နုနုနဲ့ သုံးနှစ်လောက် အတူတူနေခဲ့ရသေးတယ်။ တော်တော်လည်း ခင်မင်ကြပါတယ်။ နောက် သူတို့အဖေဆုံးတာနဲ့ ကျောင်းက ထွက်သွားလို့ လူချင်းကွဲသွားကြတာပဲ။ ကျွန်မ ပထမနှစ် ဝိဇ္ဇာတန်း စာမေးပွဲဖြေတဲ့ နှစ်မှာပဲ ကိုအေးသွင်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားတဲ့အကြောင်း ကြားရတယ်။ အဲဒီတုန်း က ကိုအေးသွင်က မြို့ပိုင်အလုပ်နဲ့ ဖြူးမှာလိုလို ပြောသံကြားလိုက်ရတယ်”ဟု ဆရာမ မမကြီးက နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို ပြန်ကောက်၍ ရှင်းလင်းပြောပြလိုက် တော့မှ ဦးအေးသွင်သည် သဘောပေါက်၍ သွားသကဲ့သို့ ဦးခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက် သည်။ ထို့နောက် မမကြီး၏ မူလမေးခွန်းကို ဖြေကြားခြင်းပြုရန် တာဝန်ရှိနေသေး သည့်အလျောက် “နုနုဆုံးတာ ငါးနှစ်ကျော်သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ နုနုနဲ့ကျွန်တော်

အကြောင်းပါရတုကိစ္စမှာ လူကြီးမိဘတွေက စီစဉ်လို့ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာကိုလည်း မမကြီး သိပြီးပလားတော့ မပြောတတ်ဘူး”ဟု ပြန်လည်ပြောကြားရင်း သူတို့လင် မယား၏ အတွင်းရေး ကိစ္စကြီးတစ်ခုကိုလည်း ဘယ်သူကမှ မစစ်မမေးရဘဲ သူ သဘောနှင့်သူ အစစ်ခံလိုက်သည်။

“ဪ... ကိုအေးသွင်တို့ကိစ္စက ဒီလိုလား”

“ဒီလိုဆိုပေမယ့် နုနု သေသာသွားတဲ့အထိ ကျွန်တော်တို့ သင့်သင့်မြတ် မြတ် နေနိုင်ခဲ့ကြပါတယ်”

“ဒါထက် အခု ကလေး ဘယ်နှစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သလဲဟင်”

“သမီးကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သားကလေးတစ်ယောက် ပေါင်း နှစ်ယောက် ပါ”

“ကလေးတွေကော တော်တော်ကြီးကုန်ပလား၊ ဘယ်ကျောင်းမှာ ထား ပါသလဲရှင်”

“သမီးအကြီး ခင်မာတူးက ကိုးနှစ်ထဲမှာ၊ သားငယ် မောင်မောင်လေးက ခုနစ်နှစ်ရှိသွားပါပြီ၊ ထားတော့ ဖလော်မိနာမှာပဲ ထားပါတယ်”

“ကလေးတွေဟာ သနားစရာပဲနော် ကိုအေးသွင်၊ သူတို့အမေသာရှိရင် ဘယ်လောက်ပျော်လိုက်ကြမလဲ”

ဦးအေးသွင်သည် ထိုအကြောင်းကို ဆက်လက် ဖြေကြားပြောဆိုခြင်း ပြုရန်အတွက် များစွာစိတ်ပါဝင်စားခြင်း မရှိတော့သကဲ့သို့ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူကာ အေးအေးဆေးဆေး မီးညှိရင်း ငြိမ်နေလိုက်သည်။ မမကြီးသည် ကွယ် လွန်သွားပြီဖြစ်သော ၎င်း၏ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း နုနုအတွက်လည်းကောင်း၊ နုနု မွေးထားပစ်ခဲ့ပြီးနောက် မိခင်မရှိ၍ သိမ်ငယ်နေရှာကြမည်ဖြစ်သော ၎င်း၏ ကလေးများအတွက်လည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံး ထိုကလေးနှစ်ယောက်နှင့် နောက် အိမ်ထောင်မပြုနိုင်ဘဲ ငါးနှစ်ကျော်မျှ ခြိုးခြံနေထိုင်ခဲ့သော ဦးအေးသွင်အတွက် လည်းကောင်း တစ်ပုံစိတ်ပုံ ကရုဏာသက်နေမိသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အတန်ကြာမျှ စကားပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ ငြိမ်သက်၍ နေရာမှ “တစ်ခါလောက် ကလေး တွေခေါ်ပြီး လာလည်ပါဦးလား ကိုအေးသွင်၊ ကျွန်မ နုနုကလေးတွေကို သိပ်တွေ့ ချင်မြင်ချင်တာပဲရှင်”ဟု မမကြီးက တောင်းဆိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်ပတ်လောက်တော့ ကျွန်တော် ခေါ်လာခဲ့ ပါဦးမယ်လေ။ ကလေးတွေကလည်း သူတို့မေမေရဲ့ သူငယ်ချင်းလို့သာ သိသွားရင်

မမကြီးကို တစ်ခါတည်း ခင်မင်သွားကြမှာပဲ ထင်တယ်”ဟု တရိပ်ရိပ် လွင့်ပါးနေသော စီးကရက်မီးခိုးများကို ငေးမော၍ကြည့်ရင်း ဦးအေးသွင်က ပြန်ပြောသည်။

“ကလေးတွေက သူတို့ ဘွားအေ့နဲ့ပဲ အနေများလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အမေလည်း သူ့မြေးတွေအတွက်နဲ့ တော်တော်ပင်ပန်းရှာတယ်။ ကလေးတွေကို ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲပေးတာကအစ အစစ အရာရာ အမေတစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံပြီး လုပ်နေတော့တာပဲ”

“နာနီတစ်ယောက်လောက်ကော ငှားမထားဘူးလားဟင် ကိုအေးသွင်၊ တော်တော်ကြာ မြေးတွေရဲ့ဒဏ်ပိပြီး ကိုအေးသွင် မေမေ လဲနေပါဦးမယ်”

“နာနီနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်အထိ ငှားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေက သူတို့ဘွားဘွားမှ ဘွားဘွားဆိုသလို အမေကလည်း သူ့မြေးတွေမှ သူ့မြေးတွေ ဖြစ်နေတော့ နာနီငှားထားလည်း အပိုသက်သက်ဖြစ်နေတာပဲ မမကြီး”

“ကိုအေးသွင် မေမေ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ အသက်ရှည်ရှည် နေစေချင်ရင်တော့ သူ့မြေးတွေနဲ့ သူတို့ဘွားအေ့ကို အရှည်သဖြင့် ဒီလိုထားလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မမကြီးက ခုလို သတိပေးလိုက်တော့မှ ကျွန်တော်လည်း ဒီကိစ္စကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပြီး တစ်ခုခုလုပ်ပေးမှ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်လာတယ်”

“နောက်ပြီးတော့ မြေးအနှစ်ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ဘွားအေ့ဆိုတာမျိုးက မြေးတွေကို အင်မတန် ကြောင့်ကြတတ်တယ်။ အလိုလည်း လိုက်တယ်။ အကြောင့်ကြခံရပြီး အလိုလည်း အလိုက်ခံရတဲ့ မြေးတွေမှန်သမျှ ထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်ဖို့ ခက်တဲ့ အကြောင်း ကိုအေးသွင်လည်း စဉ်းစားမိပါလိမ့်မယ်”

တူမလုပ်သူကို နောက်ပိုးရန်အတွက် တမင်သက်သက် လာရောက်လည်ပတ်သော မုဆိုးဖိုကြီး ဦးအေးသွင်သည် အဒေါ်လုပ်သူ၏ ဆုံးမဩဝါဒစကားနှင့် နည်းပေးလမ်းပြ စကားများကိုသာလျှင် ဆက်တိုက် နားထောင်နေရသဖြင့် ပျင်းရိထိုင်းမိုင်း၍ လာလေသည်။ မယားကြီး အရိုးမဆွေးမီ မျက်နှာခပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် သတို့သားလုပ်ဝံ့သော ကိုတင်ကျော်တို့ မင်္ဂလာဆောင်မှ ပြန်ရောက်နိုင်ခဲ့လှသော ခင်တို့သားအဖကိုလည်း မျှော်မိသည်။ သို့ရာတွင် အခင်တို့သားအဖ ပြန်လာကြမည့် အရိပ်အယောင်ကိုမျှပင် မတွေ့မမြင်ရသေးချေ။ ထိုသားအဖ ပြန်မရောက်မချင်း သူသည် ဆရာမ မမကြီး၏ ဩဝါဒများကို ငွဲကောင်းကောင်းနှင့် နားထောင်နိုင်